

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
42

ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Η κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία φθάνει στο άνοιγμα της σπηλιάς του θεόρατου πέτρινου βουνού. Ή άμοιρη είναι βρεγμένη και άξιοθρήνητη. Όλοι την κυττάζουν κατά πληκτεί.

ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ
ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

Ή μελιστάλακτη Χουχού, ή κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία με τὸ κωμικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι, παίρνει γρήγορες ανάσες. Καὶ λοχανιασμένη ἀρχίζει νὰ ἐξηγή:

— Ὁ Μαξάρλαν!... Ναι!..

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ἐνα ὁμορφόπαιδο «ἄνω ποταμῶν» στὴν ὥραιότη!... Ἦρθε στὴ σπηλιά μας!... Ἀρπάξε τὴν... Ἀστε τα, κολὲ καὶ μὴ τὰ ρωτᾶτε!...

— Ποιά; Λέγε λοιπὸν κοί μᾶς ἔσκασες!

.....

‘Αλλά καλύτερα νά πάρου-
με τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά
τους:

Εἶναι μιὰ νύκτα μαύρη,
σκοτεινὴ καὶ θαρεῖα συννεφία
σμένη!... Οἱ κορφές τῶν γι-
γαντιαίων κ’ αἰωνόβιων δέν-
δρων τῆς Ζούγκλας ἔχουν χα-
θῇ μέσα στὰ χαμηλωμένα σύν-
νεφα!

Μιὰ τρομακτικὴ τροπικὴ
μπόρα ἔχει ξεσπάσει ἀπὸ νω-
ρίς... Ἀστραπὲς κάνουν τὴ
νύκτα μέρα. Καὶ τρομακτικοὶ
κεραυνοὶ κτυποῦν ἀλύπητα
τὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέ-
τρινου βουνοῦ.

Χαλασμός κόσμου γίνεται
ἀπόψε! Οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε
θεριό θά μπορούσε νά σταθῇ
ἔξω!...

‘Ο Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ
καὶ ὁ φοβερός καὶ τρομερός
Ποκοπικό, ἔχουν λουφάζει
στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σίγουρης
σπηλιάς τους. Κουθεντιάζουν
γιά τὸ μεγάλο κακὸ ποῦ γί-
νεται... Κανένas τους δὲν θυ-
μᾶται νά ξαναεἶδε ἄλλοτε τέ-
τοια φοβερὴ καταιγίδα καὶ
νεροποντή!...

Νὰ δῶμες ποῦ ξαφνικά παύ-
ουν ἀπότομα νὰ μιλοῦν. Στὸ
ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς μιὰ μαύ-
ρη, κατάμαυρη σκιά παρου-
σιάζεται.

“Ολοι κυττάζουν ἀνήσυ-
χοι!... Μόνον ἕνας δαίμο-
νας! Μόνον ἕνας βρυκόλακας
ἢ κολασμένο Στοιχειὸ θά
μποροῦσε νά κυκλοφορῇ ἔξω
αὐτὴ τὴν τρομερὴ νύχτα!..

‘Ο μελαψὸς Ἕλληνας γί-
γαντας πετιέται ὀρθός. Ἡ βα-

ρειὰ φωνή του ἀντηχεῖ ἀγρία
στὸ σκοτάδι καὶ στὸ χαλα-
σμό ποῦ γίνεται:

— Ποιὸς εἶναι;!

Ἡ μαύρη σκιά ἀποκρίνεται
ἀμέσως. Ἡ φωνὴ τῆς δῶμας εἶ-
ναι γλυκεῖα σὰν ζαχαροκά-
λαμο καὶ βελουδένια σὰν τὴ
γούνα τοῦ πάνθηρα:

— Καλέ ἐγὼ εἰμαι, καλέ!

Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Τρομαγμένος ὁ Ποκοπικό
πετιέται ὀρθός, ξεφωνίζον-
τας:

— Ἡ Χουχού!... Μπρουκο-
λάκιασε ἡ Χουχού!

‘Ο Γκαούρ μ’ ἕνα πήδημα
βρίσκεται κοντὰ στὴν πυ-
γμαία. Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ
χέρι καὶ τὴν τραβάει μέσα.

Ἡ ἄμοιρη «Γόησσα» βρί-
σκεται σὲ κακὰ χάλια: Ἀπὸ
τὴ βροχή, τὴν κούρασι, τὸν
τρόμο καὶ τὴν ἀγωνία!

‘Ο νᾶνος, ποῦ στὸ μεταξύ
ἔχει συνέλθει, τὴν κυττάζει
μὲ συμπόνοια:

— Φτοῦ σου, νὰ μὴν ἀθασκα-
θῇς, μωρὴ μαμζέλ! Σὰν
«τρομάρα νὰ σοῦρθη» κατάν-
τηρες, ἀδερφέ μου!...

Ἡ Ταταμποῦ κυττάζει τὴν
πυγμαία μὲ ἀπορία:

— Πῶς τόλμησες νὰ βγῇς
ἔξω μιὰ τέτοια νύχτα; τὴ ρω-
τάει. Ἄν σὲ χτυποῦσε κανέ-
νας κεραυνός;

— Ἀδύνατον! κάνει μὲ βε-
βαιότητα ὁ Ποκοπικό. Ἐχει
ἀλεξικέραυνο τό... τσουλούφι
τῆς!

‘Ο Γκαούρ φαίνεται πολὺ
ἀνήσυχος καὶ ἀνυπόμονος νὰ
μάθῃ:

— Πές μας λοιπόν, τί τρέχει; τὴ ρωτᾷ. Ποιὸς λόγος σ' ἔκανε νὰ ξεσηκωθῇς αὐτὴ τὴ νύχτα. Γιατί ἦρθες ἐδῶ;

Ο ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Ἡ Χουχού, ὅπως εἶδαμε στὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας μας, παίρνει γρήγορες ἀνάσες. Καὶ λαχανιασμένη ἀρχίζει νὰ ἐξηγῇ:

— Ὁ Μαξάρλαν!... Ναί!... Ἕνα ὁμορφόπαιδο «ἄνω ποταμῶν» στὴν ὠραιότη!... Ἦρθε στὴ σπηλιά μας! Ἄρπαξε τὴ Τζέιν: τὴν κυρὰ Μαν-

τάμα μου!... Ἐφυγε... Ὁ Ταρζάν ἀφέντης ἔλλειπε... Σὰν γύρισε καὶ τόμαθε γίνηκε θεριὸ «ἐνήμερο», μὲ συγχωρεῖτε κιδλάς. Ὑστερὶς μᾶς παράτησε μιονάχους στὴ σπηλιά. Ἐμένα καὶ τὸν Μπέιμπυ... Πῆρε τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνὰ γιὰ νὰ τὴ βρῇ!...

Ἡ πυγμαία σταματᾷ γιὰ νὰ ξαναπάρῃ ἀναπνοὴ καὶ συνεχίζει:

— Τότες, τί νὰ κάνω κ' ἐγώ; Βρέχει, ξεθρέχει, βγῆκα ἀπὸ τὴ σπηλιά... Ἦρθα νὰ σᾶς βρῶ: Πρῶτον γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὰ μαντάτα καὶ δεύ-

Ἡ Μὰξ Ἄρλαν κάνει μεγάλο κακὸ στὴ Ζεὺγκλα. Πληρῶνει τοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς γιὰ νὰ σκοτώνουν ἐλέφαντες, Κι αὐτοὶ μαζεύει τὰ πολύτιμα δόντια τους.

τερον...

— 'Ο Ποκοπικό συμπληρώνει :

— Για νά 'δῆς κ' ἐμένα, ξ;

— "Ε; καὶ ξερό σου! τοῦ κάνει ἡ Χουχού. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Καὶ συνεχίζει:

— Καὶ δεύτερον, ἦρθα γιὰ νά μείνω μαζί σας... Καθότι, ὅπως γλέπετε, τυγχάνω ὁμορφῆς, τσαχπίνια, χαριτωμένη καὶ μούρλια!... Τὸ ὁποῖον ἂν ἔμενα στὴ σπηλιά κινδύνευα!... 'Ο Μπέιμπυ μὲ τηροῦσε πολὺ σαγηνευτικά! Λὲς κ' ἤμουν κανένα ξερολούκουμο μὲ ποδάρια!.. Καὶ ὅλο «βέβαια καὶ βεβαιότατα» μοῦ τὸ πάγαινε!...

'Ο Γκαοῦρ τὴν ξαναρωτᾷ συλλογισμένος:

— Κατὰ ποῦ τράθηξε φεύγοντας ὁ Μάξ "Αρλαν;

— Νά: Κατὰ 'κειθενες ποὺ ξυπνάει τὸ πρῶτ' ὁ ἥλιος! τοῦ ἀποκρίνεται.

— Τὸν ἴδιο δρόμο πῆρε καὶ ὁ Ταρζάν ὅταν ξεκίνησε ἀπὸ τὴ σπηλιά γιὰ νά τοὺς βρῇ;

— Ναί! 'Εγὼ τοῦ εἶπα!

'Ο μελαψὸς γίγαντας γυρίζει τώρα στὴν Ταταμπού:

— Θά τρέξω ἀμέσως νά τὸν βοηθήσω! τῆς λέει.

"Εξω οἱ ἀστραπὲς καὶ οἱ κεραυνοὶ συνεχίζονται. Καταρράχτες νεροῦ ξεχύνονται ἀπὸ τὸν μανιασμένον οὐρανὸ. 'Ο θεὸς Κράουμπα βάλθηκε νά χαλάσῃ τὸν κόσμον!

'Η πανώρια 'Ελληνίδα τὸν ρωτᾷ:

— Νᾶρθω κ' ἐγὼ μαζί σου, Γκαοῦρ;

— "Οχι, τῆς ἀποκρίνεται. Μείνε καλύτερα ἐδῶ.

'Ο Ποκοπικό συμφωνεῖ ἀγέρωχα:

— Σωστά! Αὐτὲς οἱ δουλειὲς εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς ἀντρες!

'Η Χουχού τὸν κυττάζει παρὰ ξενεμένη:

— Καλὲ θά πᾶς κ' ἐσύ, χρυσό μου;

'Ο νᾶνος τῆς ἀποκρίνεται παίρνοντας τὸ ἡλιθιο ὕφος τοῦ Μπέιμπυ:

— Καὶ βέβαια καὶ βεβαιότατα!...

Καὶ ἀμέσως προσθέτει:

— 'Αμ' τί; Θά κάτσω ἐδῶ νά γλέπω τὰ μούτρα σου;

'Η πυγμαία ὑποχωρεῖ εὐγενικά:

— Τότες νά πᾶς στὸ διάβολο, χρυσό μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

'Ο Γκαοῦρ καὶ ὁ Ποκοπικό ξεκινᾶνε γρήγορα. Κατεβαίνουν μὲ ἀφάνταστους κινδύνους τὰ τρομακτικὰ βράχια τοῦ πέτρινου θουνού. Ὡσπου τέλος φθάνουν κάτω καὶ παίρνουν τὸ μονοπάτι πρὸς τὴν 'Ανατολή!...

'Η τροπικὴ μπόρα κτυπάει ἀλύπητα τὰ μισόγυμνα κορμιά τους. 'Αμέτρητοι κεραυνοὶ πέφτουν ἀπὸ πάνω τους.

'Ο Ποκοπικό μουρμουρίζει ἀνήσυχος:

— "Αν μὲ θαρήσῃ κανένας ἀπὸ δαύτους στὸ κεφάλι θά μοῦ χαλάσῃ τή... χωρίστρα!

Καὶ μετανιωμένος ποὺ ἀκολούθησε τὸν Γκαοῦρ σ' αὐ-

τὴ τὴν τρελλὴ ἔξοδο, σκαρῶ-
νει στὸ πὶ καὶ φὶ τὸ ἀπαραί-
τητο στιχάκι. Καὶ τὸ σιγοτρα-
γουδάει θλιβερά καὶ φάλτσα:

**« Ἐγὼ καλὰ καθόμουνα,
τί μοῦρθε μάνι-μάνι,
μέ τέτοιον διαβολόκαιρο
ν' ἀρχίσω το σεργιάνι ! »**

**ΕΝΑ «ΕΚΘΕΤΟ»
ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ!**

Ἀπὸ καιρὸ ἔχει φθάσει —
ὅπως ξέρουμε— στὴ Ζούγκλα
ἕνας παράξενος λευκός : Ὁ
Μάξ Ἄρλαν!

Εἶναι νέος, ὁμορφος, κομ-
ψός, χεροδύναμος καὶ γιγαν-
τώσωμος ἄνδρας!

Στὴ χάρι καὶ στὴ γοητεία
του δύσκολα θὰ μπορούσε ν'
ἀντισταθῇ μιὰ γυναίκα.

Εἶναι ὅμως ἕνας μεγάλος
τυχοδιώκτης!...

Ἐδῶ στὴν ἄγρια καὶ ἀπέ-
ραντη Ζούγκλα ἦρθε μὲ με-
γάλα ὄνειρα καὶ μεγαλεπή-
βολα σχέδια: Θὰ ψάξῃ γιὰ ν'
ἀνακαλύψῃ ἀμύθητους θησαυ-
ροὺς κρυμμένους.

Στὸ μεταξύ, καὶ γιὰ νὰ μὴ
μένῃ ἄπραγος, κάνει ἕνα ἀ-
πὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα ἐγ-
κληματικά ἐμπόρια τῶν λευ-
κῶν: Πληρώνει μαύρους γιὰ
νὰ σκοτώνουν τοὺς ἄκακους
ἐλέφαντες. Ὑστερα τοὺς βά-
ζει νὰ κόβουν μὲ μεγάλα τσε-
κούρια τὰ δόντια τους. Τέλος
τὰ φορτώνουν πάνω στὶς ρά-
χες ἄλλων ἐλεφάντων καὶ τὰ
κατεβάζουν στὸ μακρυνὸ Με-
γάλο Λιμάνι τῆς Ἀνατολῆς...

Ὁ τυχοδιώκτης αὐτὸς ζεῖ

σὲ μιὰ ξυλένια καλύβα ἐκεῖ
πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς.
Μαζὶ μὲ τὸν ἀχώριστο σύν-
τροφό του, τὸν Ταχάρ. Ἐνα
ἀπαίσιο Ἀφρικανὸ κακοῦρ-
γο.

.....
Ὁ Μάξ Ἄρλαν ἔχει μιὰ
πολὺ παράξενη καταγωγὴ
καὶ ἱστορία:

Εἶναι ὁ καρπὸς κάποιας
μεγάλης, ἀλλὰ παράνομης ἀ-
γάπης!

Μητέρα του : μιὰ πανέμ-
μορφη καὶ φλογερὴ σπανιό-
λα χορεύτρια. Πατέρας του :
ἕνας φοβερός Ἀμερικανὸς
γκάνγκστερ.

Ἔτσι ἡ ψυχὸσύνθεσι καὶ ὁ
χαρακτήρας του εἶναι γεμά-
τος παράξενες ἀντιθέσεις :
Ἄλλοτε φλογερὸς κ' αἰσθη-
ματίας σὺν τῇ σπανιόλα μη-
τέρα του... Ἄλλοτε ὠμός,
βάνουσος, σκληρὸς καὶ ἀπαι-
σιος σὺν τὸν κακοποιὸ πατέ-
ρα του.

Ὁ γκάνγκστερ αὐτὸς δὲν
πρόφθασε νὰ διῇ καὶ νὰ καμα-
ρώσῃ τὸ γιό του. Σκοτώθηκε
σὲ μιὰ συμπλοκὴ μὲ ἀστυνομ-
ικοὺς, λίγες μέρες πρὶν γεν-
νηθῇ ὁ διάδοχος...

Ἡ πανέμορφη χορεύτρια,
μὲ βουρκωμένα μάτια ἔφερε
στὸν κόσμον τὸν Μάξ. Ἡ καρ-
διά της σπάραζε στὸν πόνο
γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου
τῆς συντρόφου.

Ὅμως — ὅπως συμβαίνει
σχεδὸν πάντοτε — οἱ νεκροὶ
ἐξεχνιοῦνται γρήγορα. Καὶ ἡ
Σπανιόλα δὲν ἄργησε νὰ πα-
ρηγορηθῇ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο

ή τρυφερή καρδιά της άρχισε να κτυπά για κάποιον άλλον άνδρα!...

Μα το μωρό της ήταν τώρα εμπόδιο. Αυτός ο «άλλος» δεν ήθελε ούτε να το βλέπη. Και την ανάγκασε έκθιαστικά να κάνει αυτό που με μεγάλο πόνο της έκανε...

Και το «έμπόδιο» στον καινούργιο έρωτα της χορεύτριας έπαψε να υπάρχει.

Ένας άστυφύλακας που περιπολούσε, βρίσκει νύχτα σε κάποιο πεζοδρόμιο ένα έκθετο βρέφος. Έκλαιγε και στρίγγιζε αφάνταστα δυνατά.

Στην έρευνα που γίνηκε στο άστυνομικό Τμήμα βρέθηκε στον κόρφο του μωρού ένα τσαλακωμένο χαρτάκι. Ο άξιωματικός της υπηρεσίας το ξεδίπλωσε κι άρχισε να διαβάξη:

— Το βρέφος έχει βαφτιστή. Το όνομά του είναι Μάξ. Και το επώνυμό του "Άρλαν.. Ο Θεός δεν θά με συγχωρήσει ποτέ γι' αυτό που κάνω στο παιδί μου!...

Ήταν ή πρώτη επαφή του Μάξ με την Άστυνομία. Από τότε δεν θά πάψη ποτέ νάχη με αυτήν μεγάλους και άτέλειωτους λογαριασμούς.

ΕΝΑ ΑΜΑΡΤΩΛΟ

ΑΙΣΘΗΜΑ

Και νά: Ο γοητευτικός αυτός τυχοδιώκτης είχε, πριν από μέρες, κάπου στη Ζούγκλα, μιά τυχαία συνάντησι με

τη Τζέιν.

Η πανέμορφη ξανθεία συντρόφισσα του Ταρζάν, με τα γαλάζια μάτια, του έκανε μεγάλη εντύπωσι.

Έτσι, με χίλια δυο γλυκόλογα και πλάνες ύποσχέσεις προσπάθησε νά' κερδίση την καρδιά της. Όμως ή περήφανη Άρχόντισσα της Ζούγκλας δεν του δίνει καμμία σημασία. Η καρδιά της είναι από καιρό χαρισμένη σ' ένα πανώριο μελαψό παλικάρι. Στον υπέροχο Έλληνα Γκαούρ!

Ο Μάξ Άρλαν γίνεται έξω φρενών! Η περιφρόνησι που του δείχνει ή Τζέιν ξυπνάει στα στήθεια του άγρια ένστικτα. Και το άμαρτωλό πάθος του γι' αυτήν τον σπρώχνει σε σκέψεις κ' ενέργειες έγκληματικές!

Κάνει πώς δεν έπιμένει στις προτάσεις του και την αφήνει νά φύγη περήφανη και άγέρωχη όπως πάντα...

Όμως αυτός δεν φεύγει. Την παρακολουθεί άόρατος από μακριά...

Έτσι μαθαίνει που βρίσκεται ή σπηλιά του συντρόφου της: του Άρχοντα της άπέραντης και άγριας Ζούγκλας.

Από τότε μένει εκεί. Παραμονεύει και κατασκοπεύει κρυμμένος στη γύρω περιοχή... Όσπου κάποτε τέλος, βρίσκει την εύκαιρία που θέλει.

Ο Ταρζάν λείπει στο κυνήγι...

‘Ο αστυνόλακας τῆς υπηρεσίας πού περιπολεῖ, βρίσκει >άτω σὲ κάποιο πεζεδρόμιο, ἕνα ἔκθετο ἀρτιγεννητο βρέφος.

Καὶ ὁ Μάξ “Αρλαν μπαίνει σὰν σίφουνας στὴ σπηλιά του:

‘Η Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας πού βρίσκεται μονάχη ἐκεῖ, τὸν ὑποδέχεται περήφανα καὶ ἀτάραχη:

—Τί ζητᾶς ἐδῶ; ρωτᾶει.

‘Ο λευκὸς γόνης τὴ διατάζει:

— ‘Ετοιμάσου γρήγορα... Θὰ σὲ πάρω ἀπ’ ἐδῶ... ‘Αποφάσισα νὰ σὲ κάνω δική μου συντρόφισσα...

— ‘Εγὼ ὅμως δὲν τὸ ἀποφάσισα! τοῦ κάνει ἐκείνη ἀγέρωχα. Γκρεμοτσακίσου ἀ-

πὸ μπροστά μου!

‘Ο Μάξ “Αρλαν ἀφηνιάζει:

— ‘Ετοιμάσου, εἶπα! οὐρλιάζει ἄγρια, Θέλεις δὲν θέλεις θὰ ρθῆς καὶ θὰ ζήσης μαζί μου πιά!...

‘Η Τζέιν τραβάει τὸ φονικὸ πιστόλι τῆς:

—Γκρεμοτσακίσου! τοῦ ξαναφωνάζει. Θὰ σὲ σκοτώσω!

Μὲ μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι ὁ Μάξ τῆς ἀρπάζει τὸ ὅπλο. Καὶ ἀλλάζοντας ἀμέσως ὕφος τῆς λέει χαμογελῶντας:

— “Ελα μὲ τὸ καλὸ, ὁμορφούλα μου!... “Αν συνεχί-

σης αυτές τις άνοησίες, τὸ μόνο πὺθ ἂν καταφέρῃς εἶναι νὰ μάθῃς πὺθ δὲν εἶμαι τόσο καλὸς ὅσο φαίνομαι! Κατάλαβες λοιπόν;

Ἡ Χουχού καὶ ὁ Μπέιμπυ βλέποντας τὸν Μάξ "Ἀρλαν νὰ μπαίνει στὴ σπηλιά τους, καταφέρνουν νὰ ξεμακρύνουν καὶ νὰ κρυφθοῦν στὸ εὐρύχωρο κούφωμα ἑνὸς γέρικου δένδρου.

Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ θλέπουν καὶ ἀκοῦνε τὰ πάντα.

Ἡ πυγμαία, σὲ μιὰ στιγμή, ψιθυρίζει στὸ γιό τοῦ Ταρζάν:

— Καλὲ τύχη πὺθ σοῦ τὴν ἔχουνε μερικὲς - μερικὲς! Τέτοιο ὁμορφόπαιδο τὴν περικαλεῖ κι αὐτὴ, καλὲ, κάνει καὶ τὰ νάζια της!...

Καὶ ἀναστενάζοντας σπαρταξικάρδια, συνεχίζει:

— "Ἀχ, καλὲ καὶ νάμουνα τοῦ λόγου μου!... Σαράντα «γα» θὰ τοῦχα 'πὴ ὡς τώρα! Καλὲ ἐγὼ εἶμαι πονόψυχη κοπέλλα! Χατῆρι δὲν χαλάω σὲ ἄνθρωπο. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

ΣΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΠΑΓΩΓΕΑ

Ἡ Τζέιν ἐξακολουθεῖ ν' ἀντιμετωπίζει ἀτάραχη τὸν γιγαντώσωμο ξένο πὺθ τὸ θράσος του ξεπερνάει τὰ ὅρια!.. Καθόλου δὲν δείχνει νὰ φοβᾶται τίς ἀπειλὲς τοῦ λευκοῦ τυχοδιώκτη... Καὶ φυσικὰ ἀρνίεται μὲ περιφρόνησι νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

"Ὅμως ὁ Μάξ "Ἀρλαν δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο. Φοβᾶται πὺθ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μπορεῖ νὰ φθάσῃ γυρίζοντας ἀπὸ τὸ κυνήγι τοῦ ὁ φοβερός Ταρζάν. Ὁ σύντροφος τῆς γυναίκας πὺθ ἦρθε ν' ἀπαγάγῃ. Καὶ τότε, ἀλλοίμονο, τὰ πράγματα δὲν θὰ εἶναι τόσο εὐκόλα γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὰ ἄτιμα σχέδιά του.

"Εἰσι, παίρνει τὴν ἀπόφασιν νὰ τελειώῃ γρήγορα μὲ τὴν ἀτίθαση αὐτὴ γυναίκα:

Τὴν ἀρπάζει σφικτὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν τραβάει βάνουσα ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ξεφωνίζει σὰν τρελλὴ καὶ κτυπιέται σὰν μανιασμένη!...

— Πρόστυχε!... "Ατιμε!... Τιποτένιε!... Κτῆνος!... Τέρας!...

Ὁ Μάξ "Ἀρλαν καταλαβαίνει πὺθ μὲ τὸ καλὸ δὲν θὰ καταφέρῃ τίποτα. Καὶ σηκώνοντας τὸ δυνατό χέρι τοῦ τῆς δίνει κάμποσα γερά κτυπήματα στὸ πρόσωπο!

Τὰ μάτια τῆς Τζέιν θλέπουν ἀμέτρητα φωτεινὰ ἀστεράκια σὲ κάθε τοῦ κτύπημα... Ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ ζαλίζεται!...

"Ὅμως καὶ πάλι δὲν ὑποχωρεῖ. Συνεχίζει νὰ παλεύῃ, νὰ κτυπιέται καὶ νὰ ξεφωνίζει ζητώντας βοήθεια. Πασχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πανώριου ἀρπαγᾶ!...

"Ὡσπὺ ὁ τυχοδιώκτης χάνει τέλος τὴν ὑπομονὴ του.

Καί σφίγγοντας την άτσαλένια παλάμη του της δίνει μιὰ τρομακτική γροθιά στο κεφάλι!...

Αυτό ήτανε!... Ἡ ἄμοιρη συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν σωριάζεται ἀμέσως κάτω ἀναίσθητη!...

Ταυτόχρονα σχεδόν ὁ Μάξ Ἄρλαν σκύβει καὶ τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ φεύγει, σχεδόν τρέχοντας... Παίρνει τὸ μονοπάτι πού θά τὸν βγάλει πρὸς τὴν ἀνατολή. Βιάζεται νὰ φέρῃ τὴν πανέμορφη ἀναίσθητη γυναίκα στὴν καλύβα του. Νὰ τὴν περικυβηθῇ. Νὰ τὴν συνεφέρῃ.

Νὰ ὅμως πού καθὼς προχωρεῖ νοιώθει τὰ σκληρὰ κι ἀγρια ἐνστικτά του νὰ υποχωροῦν σιγά - σιγά... Καὶ τὰ στήθια του νὰ πλημμυρίζῃ ἡ καλωσύνη κ' ἡ ἀγάπη πού εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴ μητέρα του.

Ἔτσι, μετανιωμένος τώρα γιὰ ὅ,τι ἔκανε, μουρμουρίζει:

— Εἶμαι ἕνας δειλός!... Ἐνας ἀνάνδρος!... Δὲν ἔπρεπε νὰ χτυπήσω μιὰ ἀδύναμη κι ἀνυπεράσπιστη γυναίκα!

Ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ σκεπάζεται ἀπὸ μαύρα καὶ βαρεῖα σύννεφα... Σίγουρα μιὰ μανιασμένη τροπικὴ καταιγίδα καὶ νεροποντὴ θά ξεσπάσῃ σὲ λίγο!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ «ΜΑΥΡΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ»

Τέλος καὶ πρὶν ξεσπάσῃ ἡ

μπόρα, ὁ Μάξ Ἄρλαν φθάνει στὴν καλύβα!...

Ὁ ἀχώριστος σύντροφός του, ὁ ἀπαίσιος Ἀφρικανὸς κακοῦργος Ταχάρ, τὸν ὑποδέχεται τρικλίζοντας. Τὰ χνώτα του μυρίζουν κονιάκ...

Ὁ μεθυσμένος κακοῦργος ρίχνει μιὰ λαίμαργη ματιά στὴν πανέμορφη ἀναίσθητη γυναίκα. Καὶ μουρμουρίζει ψευδίζοντας:

— Σπουδαῖο τὸ «κυνήγι» σου Μάξ!... Ἄν εἶσαι τίμιος σύντροφος δὲν πρέπει νὰ τὴν κρατήσῃς μονάχα γιὰ λογαριασμό σου!... Συνεταῖροι εἴμαστε! Ἔτσι δὲν εἶναι; Μισὲς ἐσύ, μισὲς ἐγώ! Χά, χά, χάχα!...

Ὁ λευκὸς τυχοδιώκτης ἐκπλώνει στὸ πρόχειρο ράντζο του τὴν ἀναίσθητη Τζέιν. Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως, ρωτᾷ τὸν Ταχάρ:

— Πῶς; Τί ἔκανε λέει; Συνεταῖροι καὶ στὴ γυναίκα;

Ἐνῶ ταυτόχρονα τοῦ δίνει στὸ πρόσωπο μιὰ τρομακτικὴ γροθιά!

Ἡ ὁρμὴ της εἶναι τόση πού ὁ μεθυσμένος κακοῦργος τινάζεται μὲ μιὰς ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα! Σωριάζεται κάτω βογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο! Μὰ καὶ ἀπὸ λύσσα γιὰ τὴν προσβολή!...

Ὅμως οὔτε τὴ δύναμι ἔχει, οὔτε τὸ θάρρος καὶ τὴν παλινκαριά γιὰ νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν Μάξ Ἄρλαν. Νὰ κτυπηθῇ μαζὶ τοῦ σὰν ἀντρας : Στῆθος μὲ στῆθος!

Στὸ μεταξὺ ὁ τυχοδιώκτης

πασχίζει με κάθε τρόπο να συνεφέρει την Τζέιν... Και σέ μια στιγμή φωνάζει φιλικά στο σύντροφό του, λές και δεν είχε συμβη τίποτα:

—“Ε, Ταχάρ!... Τρέξε γρήγορα στην πηγή... Φέρε λίγο δροσερό νερό να βρέξω τὸ πρόσωπό της.

Ὁ κτυπημένος σύντροφος σηκώνεται ὑπάκουα. Τρίζει δμως ἄγρια τὰ δόντια του... Ὑστερα ἀρπάζει ἀπὸ κάτω ἓνα ξυλένιο δοχεῖο καὶ προχωρεῖ γιὰ τὴν πηγή.

Μὰ λίγο πρὶν φθάσει ἐκεῖ τὰ σκοτεινὰ ἐγκληματικά μάτια του λάμπουν πᾶράξενα. Καὶ μουρμουρίζει μὲ μῖσος:

—“Εννοια σου, Μάξι!... Ὁ «Μαῦρος Ἀγγελος» θὰ σοῦ πληρώσει τὴ γροθιά πὺ μοῦδωσαι!... Ναί: Ὁ «Μαῦρος Ἀγγελος» θὰ σᾶς σιγουρίσει καλὰ!...

Κι ἀμέσως, ἀλλάζοντας κατεύθυνσι, ἀκολουθεῖ κάποιον λοξὸ μονοπάτι. Πὺ ἀντὶ τὴν πηγή, τὸν φέρνει γρήγορα σ’ ἓνα γειτονικὸ πολὺ κοντινὸ, χωριὸ Ἰθαγενῶν...

Τέλος σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ καλοφτιαγμένη καὶ καθαρή χορταρένια καλύβα:

— Ἀρα—θάν! “Ε, Ἀρα—θάααν! φωνάζει.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ μιὰ πανώρια μαύρη νέα γυναίκα πετιέται ἀνήσυχη ἔξω ἀπὸ τὸ καλύβι:

— Ἐδῶ εἶμαι Ταχάρ!... Τί τρέχει; Μήπως γύρισε ὁ Μάξι;

Ἡ ὁμορφιά τῆς “Αρα—θάν εἶναι κάτι ἀφάνταστο!

Τὸ πρόσωπό της μοιάζει μὲ μαῦρο ξωτικὸ τριαντάφυλλο! Τὸ κορμὶ της μ’ ἓνα ὑπέροχο μπρούτζινο ἀγαλμα! Τὰ μάτια της φαντάζουν σὰν δυὸ φωτεινὰ ἀστέρια ἀφέγγαρης νύκτας! Καὶ τὰ χεῖλια της ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ παραγιωμένου βύσσινου!

Ὁμορφότερο πλᾶσμα δὲν ἔχει γεννηθῇ στὴ Ζούγκλα! Καὶ τὸ παράξενο ὄνομά της τὸ δείχνει αὐτό:

Ἀρα—θάν στὴ γλῶσσα τῶν Ἰθαγενῶν θὰ πῇ «Μαῦρος Ἀγγελος».

Ὁ μεθυσμένος Ταχάρ τὴν κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό. Ὑστερα τῆς ἀποκρίνεται:

— Ναί... Ὁ Μάξι γύρισε στὴν καλύβα μας... Ὅμως φαίνεται πὺς ἔσένα ἔπαψε νὰ σὲ ἀγαπάη!...

— Ἐμένα;! κάνει κεραυνό-πληκτη ἡ πανώρια μαύρη κοπέλλα.

— Ναί... Ἐχει φέρει μαζί του μιὰ λευκὴ γυναίκα. Πολὺ πιὸ ὁμορφὴ ἀπὸ ἔσένα!... Αὐτὴν θὰ κάνη τώρα ἀγαπημένη του συντρόφισσα...

Καὶ δείχνοντάς της τὸ ξυλένιο δοχεῖο πὺ κρατᾷ, συνεχίζει:

—Νά: Μ’ ἔστειλε νὰ τοῦ φέρω δροσερὸ νερὸ ἀπὸ τὴν πηγή... Ἡ λευκὴ «ὁμορφονεῖα» του εἶναι ἀναίσθητη.

Ο φοβερός τυχοδιώκτης Μάξ "Αρλαν δέν λεγαριάζει εϋτε άνδρες, οϋτε γυναίκες" Έτσι χάνει κάποτε τήν ύπομονή του και δίνει μιά τρομακτική γροθιά στο πρόσωπο τής Ιζέϊν !

Θέλει νά τή συνεφέρη.

Τά μεγάλα μαύρα μάτια τής "Αρα—θάν πετάνε τώρα σπίθες σάν αναμμένα κάρθουνα πού τά φυσάει αγέρας!... Τά μαργαριταρένια δόντια της σφίγγονται και τρίζουν άπαίσια!... Στά πλατειά εθένινα στήθεια της έχουν ξυπνήσει μέ μιάς όλα τ' άγρια ένστικτα της πρωτόγονης φυλής της...

Ή σκέψι πώς ό λευκός άνδρας πού λατρεύει σάν θεό της, άγαπάει τώρα μιάν άλ-

λη γυναίκα, τήν άναστατώνει! Τής σπαράζει τήν καρδιά!... Τής θολώνει τό νοϋ!.

Και μουγγρίζει σάν λαθωμένο θηρίο:

— 'Ο Μάξ; 'Ο Μάξ άγαπάει άλλη γυναίκα;! Θά τήν πνίξω! Θά τή σχίσω μέ τά νύχια και τά δόντια μου!...

Ο καταχθόνιος Ταχάρ, ό ύπουλος και άπαίσιος κακούργος, κάνει πώς τή μαλλώνει:

— Δέν ντρέπεσαι! τής λέει σιγά. Έγώ σέ νόμιζα γιά έ-

ξυπνη κοπέλλα... Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν πώς αν κά-
νης κακό στη λευκή γυναί-
κα, ο Μάξ "Αρλαν θα σε σκο-
τώσει;

Και κυττάζοντάς την παρά-
ξενα στα μάτια, προ-θέτει:

— "Υπάρχουν τόσοι άλλοι
τρόποι να την ξεφορτωθής!..

Ταυτόχρονα της δίνει το ά-
δειο ξυλένιο δοχείο που κρα-
τάει:

— Πήγαινε έσύ το νερό που
ζητάει ο αγαπημένος σου...
Με καταλαβαίνεις, έ;

"Ο «Μαύρος "Αγγελος»
παίρνει στα χέρια το δοχείο
κα ξαναμπαίνει στο χορταρέ-
νιο καλύβι. Ψάχνοντας θοίσκει
κάπου ένα μικρό πήλινο βα-
ζάκι. "Εχει μέσα το πιό θα-
νατερό φαρμάκι. Βγαλμένο
από δόντια ζωντανής κόμ-
πρας!...

"Η πανώρια "Αρα-θάν ρί-
χνει λίγο απ' αυτό μέσα στο
δοχείο που της έδωσε ο σα-
τανικός Ταχάρ.

Και ξαναβγαίνοντας γρή-
γορα έξω του λέει:

— Θα τους πάω έγώ το νε-
ρό που χρειάζονται. Έσύ χα-
σμέρησε λιγάκι. Μή γυρί-
σης άμέσως στην καλύβα
σας...

Και παρατώντας τον τρέχει
δσο μπορεί πιό γρήγορα στην
πηγή... Γεμίζει βιαστικά την
τσότρα και τρένοντας πάλι
φθάνει στην καλύβα του Μάξ
"Αρλαν.

Ο ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ
ΥΠΟΨΙΑΖΕΤΑΙ

"Ο πανώριος λευκός αν-

δρας πασχίζει ακόμη να συ-
νεφέρη την Τζέιν.

Μόλις αντικρύζει τη μαύρη
παραξενεύεται. "Όμως εκείνη
του έξηγει γρήγορα :

— "Ο Ταχάρ είναι πολύ με-
θυσμένος. Τόν απάντησα στο
μονοπάτι κοντά στην πηγή...
Δέν μπορούσε να πάρη τα πό-
δια του... Τόν άφησα ξαπλω-
μένον ανάσκελα στα γρασί-
δια να βλαστημάη και να σε
βρίξη... "Αρπαξα από τα
χέρια του το δοχείο και σοϋ-
φερα έγώ το νερό. Κατάλαβα
πώς γύρισες και θα διψάς.

Ταυτόχρονα ρίχνει μιὰ
προσποιητά κατάπληκτη μα-
τιά στην αναίσθητη λευκή
γυναίκα που βρίσκεται στο
ράντζο.

— Μπά;! Ποιά είναι αυτή ή
λευκή; ρωτάει.

Και συνεχίζει να κυττάζη
την πινώρια γυναίκα με θαυ-
μασμό και μίσος.

"Ο Μάξ "Αρλαν δέν της ά-
ποκρίνεται. Μόνο βρέχει με
το δροσερό νερό το πρόσωπο
και το κεφάλι της Τζέιν.

Και νά: Σε λίγες στιγμές ή
"Αρχόντισσα της Ζούγκλας
άρχίζει να συνέρχεται. "Ανοί-
γει τα μάτια και κυττάζει γύ-
ρω χαμένα.

"Ο Μάξ την άνασηκώνει
και φέρνει τώρα στα χείλια
της το νερό:

— Πιέ, της λέει. Θα σοϋ κά-
νη καλό!

"Η Τζέιν φαίνεται άφάντα-
στα διψασμένη. Και άρπάζον-
τας με λαχτάρα την πρωτό-
γονη τσότρα κάνει να πιη.

‘Η “Αρα—θάν την κυττάζει παράξενα... Τὰ μεγάλα μαύρα μάτια της φωτίζονται από άγρια χαρά!

Τυχαιά ο λευκός άνδρας γυρίζει τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ μέρος της. Τὸ μάτι του ἀρπάζει τὴν ἀλλόκοτη ἔκφρασι τῆς μαύρης. Κ’ ἔξυπνος καθὼς εἶναι, ὑποψιάζεται...

Σχεδὸν ταυτόχρονα καὶ με ἀσύλληπτη γρηγοράδα, ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Τζέιν τὸ θανατερό δοχεῖο. Καὶ τὸ πετάει με λύσσα μακρὰ:

— Μή! ξεφωνίζει με ἀπόγνῳσι. Μὴ πῆς ἀπ’ αὐτό!... “Ομως εἶναι ἀργά, ἀλλοίμονο!...

‘Η πανώρια συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν εἶχε προλάβει νὰ πῇ δυὸ-τρεῖς γουλιές.

“Ο Μάξ. “Αρλαν ἀρπάζει τὴν ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὴν “Αρα—θάν καὶ τὴν τραβάει ἀπὸ—μερὰ, ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα:

— Πές μου, κακοῦργα: Εἶχες ρίξει φαρμάκι στὸ νερό;

Τὰ μάτια τῆς πανέμμορφης μαύρης φωτίζονται πάλι ἀπὸ άγρια χαρά. ‘Η γυναίκα ποὺ ἦρθε νὰ τῆς κλέψῃ τὴν καρδιά τοῦ ἀγαπημένου της, θὰ τιμωρηθῇ σὲ λίγο σκληρά!.. Θὰ πεθάνῃ με ῥφάνταστα φρικτοὺς πόνους. Καὶ μουγγρίζει εὐτυχισμένη ποὺ ἐκδι—κίθηκε:

— Ναί!... Φαρμάκι κόμπρας ἔχω ρίξει στὸ νερό ποὺ ἦπτε!... Ναί, ἀπιστε! Δὲν θὰ προλάβῃς πιά νὰ χαρῆς τὴν ἀγάπη της!...

ΤΡΕΙΣ ΓΚΑΜΗΛΕΣ ΧΡΥΣΑΦΙ!

“Ο Μάξ ποὺ τὴν ἀκούει, παρατάει ἀμέσως τὸ λαιμὸ της. Τὸ πρόσωπό του ξαναγίνεται ἡρεμο. Καὶ χαμογελῶν—τας, τραβάει ἀκόμα πιὸ ἀπό—μερὰ τὴ μαύρη. Τῆς λέει σι—γά:

— Μ’ αὐτὸ ποῦκανες, “Αρα—θάν, μούδειξες πόσο πολὺ με ἀγαπᾷς!... “Απ’ αὐτὴ τῇ στιγμῇ θὰ σ’ ἀγαπῶ κ’ ἐγὼ χίλιες φορές περισσότερο ἀπ’ ὅσο σ’ ἀγαποῦσα!

Καὶ παίρνοντας ἀνάσα συ—νεχίζει:

— “Ομως ἄδικα ἔβαλες κα—κὸ στὸ νοῦ σου: Δὲν ἀγαπῶ τὴ λευκὴ αὐτὴ γυναίκα. Οὔτε καὶ τὴν ἔφερα ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν κάνω συντρόφισσά μου...

‘Η πανώρια μαύρη τὸν κυττάζει ἐρωτηματικά.

“Εκεῖνος ἀναστενάζει με ἀ—πογοήτευσι:

— Κρίμας!... Κρίμας ποὺ θὰ πεθάνῃ τώρα με τὸ φαρ—μάκι σου!... Κ’ ἐγὼ λογά—ριαζα νὰ τὴν πουλήσω στὸ φύλαρχο Γκουρφούξ... “Ε—χουμε συμφωνή—ει νὰ μοῦ δώ—ση τρεῖς γκαμήλες φορτωμέ—νες χρυσάφι!... “Αν ἀπο—κτοῦσα αὐτὸ τὸ θησαυρό, θὰ σ’ ἐπαιρνα νὰ φεύγαμε ἀπ’ τὴ Ζούγκλα. Θὰ πηγαίναμε νὰ ζήσουμε στὴν ὁμορφὴ πα—τρίδα μου: τὴν “Αμερικὴ!... Μὰ τώρα δλ’ αὐτὰ τὰ δνεῖρα γιὰ τὴν εὐτυχία μας, χάνον—ται! ‘Η λευκὴ σκλάβα θὰ πε—θάνῃ!... Δὲν θὰ πάρω τὸ

χρυσάφι πού λογάριαζα...
Και θά γυρίσω μονάχος μου
πιά στήν 'Αμερική!...

Ἡ "Αρα—θάν δαγκώνει τὰ
χοντρά μαυροκόκκινα χεῖλια
της. Καί γιά λίγες στιγμές
μένει ἀκίνητη καί θαθειά συλ-
λογισμένη.

Τέλος τοῦ ἀποκρίνεται:

— "Οχι, ἀγαπημένε μου!...

Ἡ λευκή γυναίκα δέν θά πε-
θάνη!... Ἔτσι θά πάρης τὸ
χρυσάφι ἀπ' τὸ φύλαρχο
Γκουρφούζ... Καί θά μπορέ-
σουμε νά πάμε μαζί κι' οἱ
δυό, στή μακρινή κι ὁμορφὴ
πατρίδα σου!...

Καί παρατώντας τον, τὸ
βάζει στὰ πόδια, τρέχοντας
γιά τὸ χορταρένιο καλύθι
της.

"Ἐξω ἔχει ἀρχίσει νά ξε-
σπῇ ἡ φοβερὴ τροπικὴ μπό-
ρα. Αὐτὴ πού εἶδαμε στήν ἀρ-
χὴ τῆς ἱστορίας μας...

Τὰ μάτια τοῦ Μάξ "Αρλαν
λάμπουν τώρα παράξενα κα-
θὼς μουρμουρίζει ἱκανοποιη-
μένος:

— "Ἐννοια σου "Αρα—θάν!
Θά σέ πληρώσω καλὰ γιά
τὸν κόπο σου!...

Καί ξαναπαίνει στήν ξυ-
λένια καλύθα του.

Ἡ ἄμοιρη Τζέιν, πού ἔχει
βέβαια συνέλθει μὰ νοιώθει ἀ-
κόμα μεγάλη ἀδυναμία, ἔξα-
κολουθεῖ νά θρίσκειται ἐσπλω-
μένη στὸ πρόχειρο κρεβάτι.

Ὁ «Ἀπαγωγέας» τῆς ἐξη-
γεῖ:

— Αὐτὴ ἡ ὁμορφὴ μαύρη ἱ-
θαγενὴς πού εἶδες, σέ πότισε
θανατερὸ φαριμάκι, τῆς λῆει.

Σὲ λίγο θά ξεψυχῆς μέσα
σὲ φρικτοὺς πόνους... Στὸ
χέρι μου ὁμως εἶναι νὰ σέ
σώσω ἀπὸ τὸ θάνατο. Τί λὲς
λοιπόν; Δέχεσαι νὰ γίνης συν-
τρόφισσά μου; Ναί, ἢ ὀχι;!
Ἄταραχη ἢ Ἀρχόντισσα
τῆς Ζούγκλας τοῦ ἀποκρίνε-
ται:

— "Οχι!... Χίλιες φορές ὀ-
χι!... Ἰπποσμένω μὲ χαρὰ τὸ
Χάρο νὰ σώση ἀπὸ τὰ θρωμε-
ρά σου χέρια!

— «ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ!»

Ὁ λευκὸς τυχοδιώκτης τρί-
ζει μὲ λύσσα τὰ δόντια γιά
τὴν προσβολή:

— Καλὰ, μουγγρίζει. Αὐτὸ
θὰ τὸ δοῦμε!...

Δέν περνᾶνε λίγες στιγμές
καί ξαναγυρίζει στήν καλύ-
θα λαχανιασμένη ἀπὸ τὸ
τρέξιμο, ἡ πανώρια μαύρη
κοπέλλα. Ἐχει μουσκέψει ὁ-
λόκληρη ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς βρο-
χῆς!...

Στὸ χέρι της κρατᾷ τώρα
ἓνα ἄλλο μικρὸ πῆλινο βα-
ζάκι. Κι ἀμέσως, σκύβοντας
μὲ ἀγωνία πάνω στὴ λευκὴ
σκιάβα, τὸ βάζει βάναισα
στὰ χεῖλια της.

— Πιέ! τῆς κάνει ἄγρια.
Αὐτὸ θά σέ σώση ἀπὸ τὸ φαρ-
μάκι μου!...

Ἡ Τζέιν εἶναι ἀφάνταστα
πεισματάρα καί ξεροκέφαλη.
Ἀντὶ νὰ πῇ, σφίγγει μὲ δύ-
ναμι τὰ δόντια. Δέν θέλει μὲ
κανένα τρόπο νὰ δεχθῇ τὴ
σωτηρία πού τῆς προσφέρουν.

Τὰ γαλάζια μάτια της κυτ-
τάζουν μὲ μῖσος τὸν ἀπαγω-
γέα σὰ νὰ τοῦ φωνάζουν:

—“Οχι!... Θέλω νά πεθάνω!... Νά πεθάνωωωω!

“Ο Μάξ “Αρλαν άρχίζει τώρα ν’ άνησυχί. Τρέμει στη σκέψη πώς ό θάνατος θά του στερήση τήν πανέμορφη αὐτή λευκή γυναίκα!...

“Ετσι, σκύβει κι’ αὐτός άμέσως πάνω στη Τζέιν. Καί μέ τίς γερές παλάμες του πασχίζει νά τής άνοίξη τό στόμα.

“Ομως ή πεισματάρια έτοιμοθάνατη δέν ύποχωρεῖ. “Ανοίγει μόνο γιά μιά στιγμή τά δόντια της. “Οχι όμως γιά νά πιή τό αντίδοτο τοῦ φαρμακιοῦ πού θά τή σκοτώσει. Μά γιά νά δαγκώσει καί νά ματώσει τά χέρια τοῦ μιστοῦ άπαγωγέα της!

Μά ό Μάξ “Αρλαν έπιμένει περισσότερο από αὐτήν. “Ως πού τέλος καταφέρνει νά τής άνοίξη τά σαγόνια...

Καί ή “Αρα - Βάν άδειάζει στό στόμα τής λευκῆς τό μικρό πήλινο βαζάκι της.

“Ετσι, θέλοντας καί μή, ή Τζέιν, τό καταπίνει.

“Η μαύρη παίρνει βαθειά άνάσα καί γυρίζει στόν άγαπημένο της λευκό:

—Τώρα δέν θά πεθάνη! τοῦ λέει. Θά μπορέσης νά τήν πουλήσης στό φύλαρχο Γκουρφοῦζ καί νά πάρης τό χρυσάφι του... Τό μεγάλο μου όνειρο είναι νά πάμε μαζί στήν πατρίδα σου. Νά παντρευτοῦμε!... Νά ζήσουμε άχώριστοι κι’ εύτυχισμένοι!...

—Ναί, τής κάνει σέ παρά-

ξενό τόνο καί μέ βραχνή φωνή ό Μάξ “Αρλαν.

Ταυτόχρονα καί μ’ ένα χοντρό σχοινί δένει γερά τά χέρια καί τά πόδια τής Τζέιν.

Τήν ίδια στιγμή μπαίνει διαστακτικά στήν καλύθα ό άπαίσιος Ταχάρ. Είναι μούσκεμα κι’ αὐτός από τή φοβερή νεροποντή πού ξεχύνεται στη Ζούγκλα.

“Ο Μάξ δέν φαντάζεται πώς αὐτός είχε βάλει τήν “Αραβάν νά φαρμακώσει τή Τζέιν. Καί τοῦ λέει:

—Μείνε έδω, Ταχάρ... Μείνε γιά νά προσέχης τή λευκή γυναίκα. Σέ λίγο θά ξαναγυρίσω...

Κι’ άμέσως, παίρνοντας άπό τό χέρι τήν πανώρια μαύρη, σκύβει καί τής ψιθυρίζει:

—“Ελα... Πάμε μαζί στό παλάτι τοῦ πλοῦσιου φύλαρχου. Σκέφτηκα πώς τρεῖς γκαμηλές χρυσάφι είναι λίγο...Θά τοῦ ζητήσουμε τέσσερες. Θά τοῦ μιλήσης έσύ πού ξέρεις τή γλώσσα του...

Η άγαθή “Αρα - βάν τόν άκολουθεῖ πρόθυμα καί υπάκουα.

Καί θγαίνουν έξω στη φοβερή τροπική μπόρα καί καταγίδα!... ΟΙ άστραπές είναι έκτυφλωτικές. ΟΙ τρομακτικοί κεραυνοί ραγίζουν τό μαῦρο κρύσταλλο τ’ οὐρανοῦ... Καταρράκτες νεροῦ ξεχύνονται!... “Ο Θεός Κράουμπα — όπως είπαμε — έχει θαλθῆ νά χαλάσει τόν κόσμο!

Ξαφνικά ή πανώρια μαύρη ίθαγενῆς κοντοστέκεται. Καί

**‘Ο Μάξ “Αρλαν έχει σηκώσει στ’ άτσαλένια μπράτσα του
την όμορφη μαύρη κ’ έτοιμάζεται νά την πετάξει στά γερά
γιά νά την πνιξη . . .**

σηκώνοντας τó κεφάλι κυττά
ζει τόν συνοδό της μέ άπο-
ρία:

— Γιατί Μάξ; Γιατί επιμέ-
νεις νά πάμε τώρα άμέσως;
τόν ρωτάει. “Ας περιμένου-
με, άγαπημένε μου, νά στα-
ματήσ’ ή μόρα! . . .

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

‘Ο λευκός Τυχοδιώκτης την
τραβάει θάνασσα από τó χέ-
ρι:

— Πάμε! μουρμουρίζει θρα-
χνά. Θά κάνης αυτό πού σέ

διατάζω! . . .

“Η “Αρα - βάν δέν επιμένει.
Τόν ακολουθεί καί πάλι ύπά-
κουα . . .

Καί νά: Σέ λίγο φθάνουν
στήν δχθη ένός ποταμιού. “Η
τρομακτική μόρα έχει θολώ-
σει τά νερά του. Τά κάνει νά
ξεχύνονται μέ άγρια όρμή:

“Ο Μάξ “Αρλαν κρατάει
πάντα γερά άπ’ τó χέρι την
άμοιρη μαύρη.

“Ετσι, σταματώντας εκεί
τώρα, τής φωνάζει άγρια:

— Σκύλα! . . . Θέλησες νά

φαρμακώσης τῇ λευκῇ γυναίκα πού ἀγαπῶ!... Ἔτοιμάσου λοιπόν νά πληρώσης!

Ἡ πανώρια μαύρη ἰθαγενὴς τὸν κυττάζει χαμένα καὶ ψιθυρίζει ἐρωτηματικά:

— Ἀγαπᾷς τὴ λευκὴ; Δὲν τὴν ἔφερες γιὰ νά τὴν πουλήσῃς στὸν πλούσιον φύλαρχο; Δὲν θὰ πάρῃς τὸ χρυσάφι γιὰ νά φύγουμε στὴ μακρινὴ ὁμορφὴ πατρίδα σου;

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχодиῶκτης δείχνεται ἀνάληγτος:

— Ὁχι! τῆς λέει. Σὲ ξεγέ-

λασα γιὰ νά τὴ σώσης!... Τώρα δὲν μοῦ χρειάζεται πιὰ. Μπορεῖς νά πεθάνῃς!

Ταυτόχρονα τὴν ἀρπάζει στὰ γερά του μπράτσα, τὴ σηκώνει ψηλά, σχεδὸν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, καὶ κάνει νά τὴν πετάξῃ στ' ἀφρισμένα νερά τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ ἄμοιρη μαύρη ξεφωνίζει σπαρακτικά. Καὶ μπήγοντας τὰ νύχια τῆς γαντζώνει στοὺς ὤμους τοῦ δολοφόνου.

— Λυπήσουμε, κακοῦργε!.. Λυπήσουμε!..

Ἀδείλιαστος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ κάνει νά χυθῇ γιὰ νά σπαράξῃ τὸν Μαξ Ἀρλαν. Ὁμῶς, ὁ ὑπέροχος Γ'καὺρ τὸν συγκρατεῖ.

Μανιασμένος ο Μάξ "Αρ-
λαν κάνει απεγνωσμένες προ-
σπάθειες νά τήν εξαγκιστρώ-
σει από πάνω του. Νά τήν πε-
τάξη στὸν ὀρμητικὸ χείμαρ-
ρο!...

"Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρ-
νει. Ἡ δυστυχισμένη "Αρ-
βάν ἔχει ριζώσει στὸ κορμί
του. Μοιάζει σὰν χταπόδι μὲ
τυληγμένα τὰ πλοκάμια του
στὰ μπράτσα τοῦ ψαρά.

"Ὁ ἀμερικανὸς γόης ἀφρί-
ζει ἀπὸ τὸ κακὸ του. Βιάζε-
ται νά τελειώσῃ μιὰ ὥρα ἄρ-
χήτερα μαζί της. Ἡ πανώρια
μαύρη δὲν τοῦ χρειάζεται
πιὰ. Ἡ καρδιά του λαχταρά
εἰ τώρα τὴ λευκὴ σκλάβα.
Τὴν πανέμορφη ξανθεῖα Τζέ-
ϊν...

"Ἔτσι, καὶ κάνοντας μιὰ τε-
λευταία ἀκόμα πιὸ δυνατὴ,
προσπάθεια εξαγκιστρώνει ἀ-
πὸ πάνω του τὴ μελλοθάνα-
τη κοπέλλα. Καὶ μὲ τὴν τρο-
μακτικὴ του δύναμι τὴν ἐκ-
σφενδονίζει πρὸς τὰ κάτω...

"Ὅμως ἀλλοίμονο!...

Τὴν τελευταία στιγμή ἡ "Α-
ρ-βάν προφθαίνει ν' ἀρπάξῃ
μὲ τὰ χέρια της τὰ μαλλιά
του. Καί κάτι ἀφάνταστα
τραγικὸ γίνεται.

Στὴ μυραία πῶσι τοῦ τὸ
θῦμα παρασύρει καὶ τὸ δο-
λοφόνο!...

"Ὁ Μάξ "Αρλαν καὶ ἡ πα-
νώρια μαύρη ἰθαγενὴς γκρε-
μίζονται μαζί στὰ ὀρμητικὰ
καὶ ἀφρισμένα νερά τοῦ πο-
ταμιοῦ!...

.....

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΚΙΑ

"Ἀς ἀφήσουμε ὅμως γιὰ λί-
γο αὐτοὺς καὶ ἄς ξαναγυρί-
σουμε στὴν καλύβα τοῦ "Α-
μερικανοῦ τυχοδιώκτη...

"Ὁ ἀπαίσιος Ταχάρ — ὅπως
θυμόσαστε — εἶχε μείνει ἐκεῖ
σὰν φρουρὸς κοντὰ στὴν δε-
μένη χειροπόδαρὰ Τζέϊν.

"Ὁ φοβερὸς αὐτὸς ἀφρικα-
νὸς κακοῦργος γιὰ ἀρκετὴ
ὥρα δειχνεῖται ἡσυχος καὶ κα-
λὸς μαζί της.

"Ὅμως βλέπει πὼς ὁ "Αμε-
ρικανὸς συνεταῖρος τοῦ ἀρ-
γεῖ πολὺ νά γυρίσῃ. Κι' αὐτὸ
τὸν κάνει νά ξεθαρρέψῃ:

— Θές νά τὸν κτύπησῃ κα-
νένας κεραυνὸς στὸ κεφάλι;
ἀναρωτιέται χαρούμενος.

Κι ἀμέσως δηλώνει ἐκθια-
στικά στὴ γυναίκα:

— Ἡ ζωὴ σου βρίσκεται,
καθὼς βλέπεις, στὰ χέρια
μου!... "Ἀν σὲ λύσω μποροῦ
μὲ νά φύγουμε ἀμέσως. Νά
σωθῇς ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ κα-
κούργου ποὺ σ' ἀρπάξε!...

"Ἀν τὸ κάνω ὅμως αὐτὸ θά
πρέπει νά γίνῃς δική μου συν-
τρόφισσα. Καὶ θά πᾶμε νά
ζησοῦμε μακριά. Σ' ἕνα μέ-
ρος ποὺ κι' αὐτὸς ὁ διάβολος
νά ψάξῃ, δὲν θά μπορέσῃ νά
μᾶς ὀρῇ... Τί λές λοιπόν;
Δέχεσαι ἢ ὄχι;

"Ἡ Τζέϊν ρίχνει καὶ σ' αὐ-
τὸν μιὰ ματιά γεμάτη περι-
φρόνησι καὶ ἀηδία:

— Σὲ συχαίνομαι! τοῦ λέ-
ει. "Εσὺ εἶσαι χειρότερος ἀπὸ
ἐκεῖνον...

"Ὁ Ταχάρ νοιώθει θανάσι-
μὴ προσβολὴ στὰ λόγια της:

— Θά μού τὸ πληρώσης ἀκριβὰ! μουγγρίζει μὲ σφιγμέ να δόντια.

Καὶ τὴν πλησιάζει μὲ ἄγριες διαθέσεις: Μὲ τὴ δεξιὰ του παλάμη χουφτιάζει τὸ λαιμό της. Τὸν σφίγγει μὲ δύναμι καὶ λύσσα! Τὰ θρωμερὰ μαῦρα νύχια του θυθίζονται στὶς λευκὲς τρυφερὲς της σάρκες.

— Θά σὲ πνίξω! οὐρλιάζει ἄγρια.

Ἡ ἄμοιρη Τζέιν ξεφωνίζει θραχνά:

— Βοήθειαααα!... Σῶστε μεεεε!...

Καὶ νά:

Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς γρήγορο ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζη πρὸς τὴν Καλύθα.

— Σίγουρα ὁ Μάξ θάῤῥχεται, συλλογιέται.

Καὶ παρατῶντας ἀμέσως τὸ λαιμὸ τῆς λευκῆς γυναίκας πετιέται ὀρθός! Τραβάει τὸ πιστόλι του:

— Θά τὸν σκοτώσω ψιθυρίζει μὲ μῖσος.

Τέλος, κρῦβεται πίσω ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς καλύθας καὶ παραμονεύει...

Τὰ βαρεῖα ἀνθρώπινα θήματα ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἀκούγονται καὶ πιδ κοντά. Ἡ καταιγὶς κ' ἡ νεροποντὴ ἔχουν σχεδὸν κοπάσει!

Καὶ νά:

Ξαφνικὰ ὁ Ταχάρ ξεχωρίζει στὸ σκοτάδι μιὰ γιγαντώσωμη σκιά.

— Αὐτὸς θά εἶναι! συλλογιέται.

Προτείνει ἀμέσως τὸ πιστό

λι του. Σημαδεύει πρὸς τὸ μέρος της καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη:

— Ντάββββ!

Ἡ μαύρη σκιά θγάζει ἕνα σπαρακτικὸ πονεμένο θογγητό:

— "Ωωωχχχ!

Κ' ἕνας βαρὺς γδοῦπος κορμιού πού σωριάζεται κάτω ἀντηχεῖ...

Ὁ Ταχάρ σαστίζει τώρα: Τὸ σπαρακτικὸ θογγητὸ πού ἀκούστηκε δὲν ἦταν τοῦ Μάξ "Αρλαν!... Ἀπὸ τὰ στήθεια κάποιου ἄλλου ἀνθρώπου εἶχε θγῆ.

Ἡ Τζέιν πού τὸ ἄκουσε κι αὐτὴ, τὸ ἀναγνωρίζει:

— Κακοῦργε! ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωση. Σκότωσε τὸν Ταρζάν. Σκότωσε τὸν ἄντρο μου!...

Ὁ ἀφρικανὸς κακοῦργος συνέρχεται ὅμως γρήγορα. Καὶ καγχάζει μὲ σαδισμό:

— Χά, χά, χά!... Τόσο τὸ καλύτερο ὁμορφούλα μου!... Μιὰ καὶ τώρα χήρεψες, θά σὲ πάρω ἐγώ!...

— «ΠΙΣΩ ΜΑΓΚΕΣ

ΚΑΙ ΣΑΣ ΕΦΑΓΑ!»

Καὶ ὅμως ὁ Ταχάρ δὲν χαίρεται γιὰ πολλὴ ὥρα τὸ κατόρθωμά του..

Λίγες στιγμὲς περνοῦν καὶ πάλι ἀνθρώπινα θήματα ξανακούγονται ἔξω ἀπὸ τὴν καλύθα.

— Τώρα θάνατι σίγουρα ὁ Μάξ! μурμουρίζει.

Καὶ ξαναφθάνοντας στὸ κα-

τώφλι, παραμονεύει με τὸ πι
στόλι στὸ χέρι.

Καὶ νά:

Μιά καινούρια σκιά ξεχω-
ρίζει ξανά στὸ σκοτάδι.

Τὴ σημαδεύει ὅπως καὶ
πρίν... Μὰ ἡ ταραχὴ κάνει
τώρα τὸ χέρι του νὰ τρέμη...

Καὶ ξανατραβάει τὴ σκαν-
δάλη.

— Ντάββββ!...

Δεύτερος πυροβολισμός κά-
νει ν' ἀντιλαλήσουν τὰ γύρω
βουνά.

Ἡ σφαῖρα σχίζει τὸν ἀέρα
σφυρίζοντας μανιασμένα. Ὁ
μῶς, αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲν θρί-
σκει τὸ στόχο της.

Ταυτόχρονα μιὰ θαρεῖα ἀ-
γέρωχη φωνὴ ἀκούγεται:

— Πίσω μάγκες καὶ σὰς ἔ-
φασααα!...

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ παρά-
ξενη σκιά φθάνει καὶ κορνι-
ζάρεται στὸ ἀνοικτὸ κατώφλι
τῆς καλύβας. Ὁ Ταχάρ τὰ χά-
νει. Δὲν προφθαίνει νὰ ξανα-
πυροβολήσῃ...

Μπροστὰ τοῦ βρίσκεται τῶ-
ρα ἕνας τρομερὸς μελαψὸς γί-
γαντας. Ἕνας γίγαντας ποῦ
τὸν ἀκολουθεῖ κάποιος μικρὸ
σκοπικὸς νᾶνος.

Εἶναι ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Πο-
κοπίκο!...

Ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας δι-
νει μιὰ φοθερὴ γροθιά στὸν
ἀφρικανὸ κακοῦργο!

Τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ
τὰ χέρια του. Ὁ Ταχάρ ἀνα-
τρέπεται. Σωριάζεται ἀναί-
σθητος κάτω.

Ὁ νᾶνος τραβάει ἀμέσως
μεγαλόπρεπα τὴ σκουριασμέ-

νη καὶ ὀδοντωτὴ χατζάρα
του. Καὶ ρωτᾷ σοβαρὸς τὸν
Γκαούρ:

— Τί λές, Μαντράχαλε: Τὰ
κακάρωσε γιὰ νὰ τὸν... σφά-
ξω;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας οὔτε
τὸν ἀκούει, οὔτε τὸν προσέ-
χει.

Μ' ἓνα πῆδημα ἔχει θρεθῇ
κιόλας μέσα στὴν καλύβα.
Καὶ σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ ράν-
τζο ποῦ βρίσκεται ἡ Τζέιν.

Τραβάει μὲ ἀφάνταστη δύ-
ναμι τὰ σχοινιά ποῦ τῆς κρα-
τοῦν δεμένα τὰ χέρια καὶ τὰ
πόδια...

Οἱ παλάμες τοῦ ματώνουν
στὴν προσπάθεια αὐτή. Ὁ-
μῶς στὸ τέλος καταφέρνει νὰ
τὰ σπάσῃ!...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας εἶναι τώρα λεύθερη. Πε-
τιέται γρήγορα ὀρθὴ καὶ μὲ
δάκρυα εὐγνωμοσύνης στὰ μά-
τια ἀγκαλιάζει τὸν ἀτρόμη-
το σωτήρα της:

— Σ' εὐχαριστῶ Γκαούρ!
ψιθυρίζει ἀνάμεσα σὲ δυὸ λυ-
γμούς.

Κι ἀμέσως τὸν τραβάει μὲ
βιάσι ἀπὸ τὸ χέρι:

— Πᾶμε ἔξω! τοῦ κάνει πα-
ρακλητικά. Πρίν λίγο ὁ κα-
κοῦργος αὐτὸς πυροβόλησε
κα κτύπησε κάποιον... Θαρ-
ρῶ πὼς ἦταν ὁ Ταρζάν!

— Ὁ Ταρζάν; κάνει τρομα-
γμένος ὁ Γκαούρ.

— Ναί... Πᾶμε νὰ ψάξου-
με... Ἐδῶ κάπου κοντὰ πρέ-
πει νάχη πέση...

Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχουν κ'
οἱ δυὸ τους ξεμακρύνει ἀπὸ

Ο μελαψός "Ελληνας γίγαντας ξεκινάει με τόν αναίσθητο Μπεϊμπυ, μουνμουρίζοντας:

— 'Ελάτε μαζί μου κ' έσείς... Θα πάμε στη σπηλιά της καλής γιάτρισσας Χούχλας...

τήν καλύβα. Ψάχνουν αμίλητοι στο σκοτάδι της τραγικής αυτής νύκτας.

Ο Ποκοπίκο δέν τούς άκολουθεί... Σκύβει μονάχα πάνω στον άναίσθητο Ταχάρ κι άρχίζει νά τόν σκαλίζη...

ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ο Γκαούρ καί ή Τζέιν δέν άργούν ώσπου ν' άνακαλύψουν τόν Ταρζάν...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας θρίσκει άκίνητος κάτω... Η σφαίρα του κάκτυρ

σου τόν έχει θρή στο δεξιό στήθος. "Ομως δέν έχει ξεψυχήσει... Η καρδιά του κτυπάει αδύναμα. Μά κτυπάει ακόμα!...

Εύτυχώς από τό σημείο που θρίσκονται τώρα, ή σπηλιά της καλής γιάτρισσας Χούχλας δέν είναι μακριά.

Ο μελαψός γίγαντας θγάζει μία φωνή:

— Ποκοπίκοοοο!

— Τί τρέχειει; του άποκρίφωνακτά ο νάνος μέσ' άπ' την καλύβα.

— Τρέξε γρήγορα! Τρέξε να φέρης εδώ τη Χούλχασα!

— Μέ συμπαθās, καπετάν Μαντράχαλε, μὰ δὲν μπορῶ-
ωωω!... "Εχω δουλειάαα!.

— "Επὶ τέλους!... Τί κά-
νεις ἐκεῖ μέσα στὴν καλύβα;

— Ὁ Ποκοπικό κομπιάζει:

— Τί θές νὰ κάνω; «Ψειρί-
ζω» τὸ λεγόμενο!...

— Ὁ "Ελληνας δὲν καταλα-
βαίνει.

— Τί; Ξαναρωτάει. Τί εἶπες
πῶς τοῦ κάνεις;

— Ὁ νᾶνος τοῦ ἐξηγεῖ μὲ ἅλ-
λα λόγια:

— Τοῦ κάνω σωματική ἔρευ-
να κατ' οἶκον! Πλιάτσικο μὲ
τὸ γάντι, πού λένε. Μὲ ἀντι-
λήθεσαι-τώρα;

Καὶ ὁ Ποκοπικό θγαίνει σὲ
λίγες στιγμὲς ἱκανοποιημένος
ἀπὸ τὴν καλύβα. Στὸ ἕνα του
χέρι κρατᾷ τὸ πιστόλι τοῦ
Ταχάρ. Στὸ ἄλλο ἕνα τσιμ-
πούκι, ἕναν ἀναπτῆρα, μιὰ
τσατσάρα ἕνα καθρεφτάκι, ἕ-
να ρολοῖ καὶ κάμποσες χρυ-
σὲς λίρες...

Τρέχει κοντὰ στὸν Γκαοῦρ
καὶ τοῦ τὰ δείχνει:

— Τὸν ξαλάφρωσα τὸ φου-
καρά! μουρμουρίζει μὲ συμ-
πόνια. Στὸν «ἄλλο κόσμον»
πού θὰ πάη δὲν τοῦ χρειάζον-
ται οὔτε κουμποῦρες, οὔτε
λεφτά, οὔτε καθρεφτάκια, τσα
τσᾶρες καὶ κομπολογάκια!...

— Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει
σηκώσει κιόλας στὴν ἀγκα-
λιά του τὸν ἀναίσθητο Ταρ-
ζάν.

— "Ελάτε κοντὰ μου, λέει
στὴ Τζέϊν καὶ στὸ νᾶνο.

Καὶ ὅλοι μαζί, ξεκινᾶνε τῶ-
ρα πατώντας στὸ λασπωμένο
χῶμα ἀπὸ τὴ φοβερὴ νεροπον-
τὴ...

Στὸ δρόμο, ἡ Ἀρχόντισ-
σα τῆς Ζούγκλας, ἐξηγεῖ στὸν
Γκαοῦρ τὰ καθέκαστα. Ὡσ-
που φθάνουν στὴ σπηλιά τῆς
γιάτρισσας.

— Ἡ Χούλχα κάνει ἀμέσως
στὸν Ταρζάν τὰ θαυματουργά
μᾶγια καὶ γιατροσόφια
τῆς...

— "Ετσι, σὲ λίγες ὥρες, ὁ θα-
ρειὰ τραυματισμένος Ἀρχον-
τας τῆς Ζούγκλας ἀρχίζει νὰ
συνέρχεται...

Καὶ μέχρι τὴν αὐγὴ εἶναι
ἐντελῶς καλά.

— Ὁ λευκὸς γίγαντας πετιέ-
ται τώρα ὀρθός. Ἀγκαλιά-
ζει μ' εὐγνωμοσύνη τὸ μελα-
ψὸ γίγαντα:

— Σ' εὐχαριστῶ, Γκαοῦρ,
τοῦ λέει. Γιά μιὰ ἀκόμα φο-
ρὰ σοῦ χρωστῶ τὴ ζωὴ μου!

— Ὁ νᾶνος κουνάει τὸ κεφά-
λι του:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου!...
Ὡς πότε θὰ ζοῦμε νὰ σὲ σώ-
νουμε!...

— Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέϊν ξε-
κινᾶνε τώρα γιὰ τὴ μακρινὴ
σπηλιά τους. Ὁ Γκαοῦρ καὶ
ὁ Ποκοπικό τραβᾶνε γιὰ τὸ
θεόρατο πέτρινο θουνό!...

ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

Δὲν ἔχουν ὅμως ξεμακρύ-
νει πολὺ, ὅταν στ' αὐτιά κι
αὐτῶν κ' ἐκείνων φθάνουν πο-
νεμένα θογγητά.

— "Ωχχχ!... "Ωωωχχχ!...

‘Ο Γκαούρ κι’ ὁ Ποκοπίκο, ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν σταματοῦν καὶ ἀφουγγράζονται παρὰξευμένοι...

Τέλος, σμίγουν ὅλοι μαζί κι ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν τὴ γύρω περιοχή.

Καὶ νά:

Πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο, ὁ νᾶνος, κάποιον ἀνακαλύπτει. Καὶ ξεφωνίζει στοὺς ἄλλους ποὺ θρῖσκονται ἀρκετὰ μακριὰ του:

— “Ε, μάγκεες! Τὸν θρῖσκα καὶ τὸν ψειρίζωωω!...

“Ολοι μαζί τρέχουν πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο. Τὸν βλέπουν νὰ ψάχνῃ καὶ ν’ ἀδειάζῃ τὶς τσέπες τοῦ Μάξ “Αρλαν.

“Ο “Αμερικανὸς τυχοδιώκτης θρῖσκεται κάτω καὶ σὲ κακὰ χάλια. Οὔτε τὰ χέρια, οὔτε τὰ πόδια του μπορεῖ νὰ κουνήσῃ ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι.

Τὰ γαλάζια μάτια τοῦ Ταρζάν ἀστράφτουν ἀπὸ ὀργὴ καὶ μῖσος. Κάνει μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι καὶ τραβάει τὸ φονικὸ μαχαίρι του. Χύνεται μὲ λύσσα νὰ τὸν καταςπαράξῃ!...

“Ο Γκαούρ, μ’ ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα, φθάνει κοντὰ του. Ἀρπάζει μὲ θιάσι τ’ ὀπλισμένο του χέρι. Καὶ μόλις προφθαίνει νὰ τὸν συγκρατήσῃ τὴν τελευταία στιγμή.

— Μή, ἀδελφέ μου! τοῦ κἀνει. Φύγε ἐσύ!... Γύρισε μὲ τὴ Τζέιν στὴ σπηλιά σου... Αὐτὸν τὸν κακοῦργο θὰ τὸν τιμωρήσω ἐγώ!... Ἀφοῦ

πρῶτα τὸν συνεφέρω. Ἀφοῦ ξαναγίνῃ ἱκανὸς νὰ προστατέψῃ τὸν ἑαυτὸ του!...

“Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας καταλαβαίνει τὸν εὐγενικὸ ὑπαινιγμὸ τοῦ ὑπέροχου “Ελληνα. Καὶ ὑπακούει...

Ξαναβάζει ἀργὰ τὸ μαχαίρι στὴ θήκη τῆς ζώνης του. Καὶ ξεκινάει πρὸς τὴ Δύσι. Ἡ Τζέιν τὸν ἀκολουθεῖ τρίζοντας ἀπὸ θυμὸ τὰ κάτασπρα μαργαριταρένια δόντια τῆς...

Ἔχει πάρει θαρειὰ τὴν προσβολὴ ποὺ ἔκανε ὁ Γκαούρ στὸ σύντροφό της. Καὶ ξεσπάει τὰ νεῦρα της σ’ αὐτόν:

— Φάνηκες γελοῖος στὰ μάτια τοῦ Γκαούρ! τοῦ λέει ἀπότομα.

— Γελοῖος; Γιατί; ρωτᾷ ὁ Ταρζάν.

— Γιατί πηγες νὰ σκοτώσῃς ἓναν ἄνθρωπο ἀνήμερο! Ποὺ δὲν καταφέρνει νὰ σταθῇ οὔτε στὰ πόδια του!...

“Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δικαιολογίεται:

— Δίκηο ἔχεις!... Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνῃ τὸ μυαλό μου εἶχε θολώσει! Μόλις τὸν ἀντίκρυσα μπροστὰ μου γίνηκα σὰν τρελλός! Δὲν ἤξερα τί ἔκανα!

Ἡ Τζέιν εἶναι σκληρὴ καὶ ἀνάληπτη. Καὶ τοῦ λέει κυτάζοντάς τον μὲ περιφρόνησι:

— “Ετσι πάντα θέλεις νὰ κάνῃς τὸν ψευτοπαλικάρ: Σὲ ἀδύναμες γυναῖκες καὶ σὲ ἀνήμερους ἀντρες!... Γιατί στὸ βάθος σου δὲν εἶσαι

παρά ένας δειλός!... "Ενας ανάνδρος!...

"Εξω φρενών ο Ταρζάν της δίνει μια τρομερή σπρωξιά και τη σωριάζει κάτω.

— Μάθε νά μιλάς, τή φοβερίζει. "Αλλοιώς δέν θά ξαναβρής ἐλεύθερο τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς μου!...

"Η σατανική γυναίκα κάποια βρισιά μουρμουρίζει μέ σα ἀπ' τὰ δόντια της... "Ομως σηκώνεται ἀπὸ κάτω χωρίς νά διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὸ τόσο θάνασο φέρισμό του. Καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Ταρζάν σὰν θρεγμένη γάτα...

Ποιὸς ξέρει ποῖο καινούριο καταχθόνιο σχέδιο ἔχει καταστρώσει στὸ σατανικὸ μυαλὸ της γιὰ νά ἐκδικηθῇ...

Ο ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ ΟΜΟΛΟΓΕΙ

Καὶ τώρα ἂς ξαναγυρίσου με κοντὰ στὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν Ποκοπίκο πού τοὺς ἀφήσαμε κοντὰ στὸν ἀνήμερο Ἀμερικὰ τυχοδιώκτη...

"Ο χρυσὸς δίσκος τοῦ ἡλίου ἀρχίζει νά ξεπροβάλλει τώρα ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ μακρυνοῦ γαλάζιου θουνοῦ τῆς ἀνατολῆς.

"Ο μελαψὸς γίγαντας — μόλις ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν ξεμακραίνουν φεύγοντας — σκύβει πάνω ἀπὸ τὸν Μάξ Ἀρλαν:

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τὸν ρωτάει ψυχρά.

"Ο λευκὸς γιγαντόσωμος ἀντρας τοῦ ἀποκρίνεται ξεψυχισμένα:

— Θέλησα νά πετάξω στὸ ποτάμι μιὰ γυναίκα. "Ομως τὴν τελευταία στιγμή ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὰ μαλλιά μου. Καὶ πέφτοντας σ' ἀφρισμένα νερά, τράβηξε κ' ἐμένα μαζί της...

»Εκείνη, ἀδύναμη γυναίκα καθὼς ἦταν, παρασύρθηκε ἀπ' τὴν ὀρμὴ τοῦ ποταμοῦ. Καὶ γρήγορα θά πνίγηκε κ' ἡσύχασε!... Ἐγὼ ὠρες ἀτέλειωτες χαροπάλεψα στὰ θολά καὶ μανιασμένα νερά...

»Ὡσπου τέλος κατάφερα νά πιαστῶ μέ τὰ δυὸ μου χέρια ἀπὸ τὴ ρίζα κάποιου δένδρου πού ἐξείχε στὴν ὄχθη... Ἔτσι, μπόρεσα νά θγῶ ἀπὸ τὸ ποτάμι ζωντανός... Μὰ θρίσκομαι ἀλλοίμονο σὲ πολὺ ἄσχημη κατάστασι!... Ὅτε τὸ δάχτυλό μου δέν μπορῶ νά κουνήσω!...

— Μπράβο ὁμορφόπαιδο τοῦ κάνει ὁ Ποκοπίκο. Στὴν κατάστασι πού βρίσκεσαι θά σὲ σφάξω πολὺ εὐκόλα. Δέν θά κουρασθῶ καθόλου!... Ὑστερὶς θά σὲ «πειρίσω» καὶ ταλλήλως γιὰ νά εἰσπράξω τὰ... σφαχτικά!

"Ο Γκαοῦρ κυττάζει γιὰ λίγο μέ οἶκτο τὸν λευκὸ κακοῦργο. Ὑστερα μουρμουρίζει κουνώντας θλιθερά τὸ κεφάλι του:

— Σὲ νόμιζα παλικάρι, Μάξ Ἀρλαν. Ὅμως ἐοῦ σκοτώνεις ἀδύναμες γυναίκες!.. Δέν μπορεῖ παρά νά εἶσαι δειλὸς καὶ ἀνάνδρος!...

Τὰ μάτια τοῦ ἀνήμερου Ἀμερικανοῦ σκοτεινιάζουν... Τὰ δόντια του σφίγγονται ἀ-

πό θυμό και μίσος για τη θανάσιμη προσβολή του μελαψού γίγαντα. Και κάνοντας μεγάλη προσπάθεια για να δυναμώσει τη φωνή του, μουγγρίζει:

— "Αν εσύ δεν είσαι δειλός και ανάνδρος, περιμένε λίγο να συνέλθω. Και τότε κι' αυτός ο χάρος θά δυσκολευτή για να σε ξεκολλήση απ' τα χέρια μου!...

Ατάραχος και σά να μη τον άκουσε, ο Γκαούρ, ξαναρωτάει:

— Γιατί πήγες στη σπηλιά του Ταρζάν και άρπαξες τη Τζέιν;

Ο Μάξ "Αρλαν του άποκρίνεται με πρόστυχη και προκλητική ειλικρίνεια:

— Γιατί μου άρεσει!... Είναι πολύ όμορφη!... Και ό, τι όμορφο όπάρχει στη Ζούγκλα πρέπει να γίνεται δικό μου!...

— Τότε χαλάλι σου κ' ή Χουχού! του κάνει ο Ποκοπίκο. Όσο για μένα, δεν ξέρω αν με βρίσκης νοστιμούλη!.

Ποιός τον προσέχει όμως.. Έκείνη τη στιγμή ο λευκός τυχοδιώκτης λέει με θράσος στον Γκαούρ:

— "Εμαθα πώς κ' εσύ έχεις μια πολύ όμορφη συντρόφισσα... Σου δίνω λοιπόν μια συμβουλή: Όσο βρίσκομαι στη Ζούγκλα να την προσέχεις!...

Ο νάνος έπεμβαίνει:

— Μώρ, τί μάς λές; Ο Γκαούρακας δεν προσέχει από μένα την κυρά Λουκούμω.

Και θά την προσέξει από σένα! "Ας καγχάσω λιγούλακι: Χά, χά, χά!...

ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΔΗ

Ο Γκαούρ εξακολουθεί να δέχεται με όπομονή τις θανάσιμες προσβολές του Μάξ "Αρλαν. Χωρίς ούτε να θυμώσει ούτε να νευριάσει καν..

Ο Ποκοπίκο όμως χάνει την όπομονή του:

— Τό λοιπόν τί θά κάνω; ρωτάει το μελαψό γίγαντα. Θά τον σφάξω, για όχι; "Ο, τι είναι να γίνη, να γίνη γρήγορις. "Εχουμε και δουλειά! Μά ή τελευταία λέει κόβεται στο λαιμό του χορατάτζη νάνου...

Την ίδια στιγμή γρήγορο και ανάλαφρο ποδοβολητό άκούνεται να πλησιάζει. Και σχεδόν άμέσως μια νέα και πανώρια μαύρη ίθαγενής παρυσιάζεται. Τά μαλλιά της είναι ξεπλεκα. Και αλόκληρη μουσκεμμένη στο νερό!

Ο Γκαούρ και ο Ποκοπίκο την κυττάζουν παραξενεμένοι. Ο Μάξ "Αρλαν την αντικρύζει άνησυχος. Και κάνει μια προσπάθεια σά να θέλη να πεταχθή όρθός. Σά να θέλη ν' αντιμετώπιση την επίθεσί της... Όμως δεν τά καταφέρνει. Οί δυνάμεις του τον έχουν έγ καταλείψει πιά.

Και νά:

Η άλαφιασμένη από τό τρέξιμο μαύρη ρίχνει από μια γρήγορη ματιά στον γιγαντόσχημο Έλληνα και στο νάνο. Τέλος, καρφώνει τό

θλέμμα της πάνω στον ανήμπορο Άμερικανό τυχοδιώκτη. Και σαν μανιασμένη τίγρι χύνεται κατά πάνω του. Ζητάει να τον σπαράξει με νύχια και δόντια ούρλιάζοντας.

— Σκύλε!... Κακούργε! ...Δολοφόνε!... 'Ο θεός Κράουμπα δέν θέλησε νά χαθώ!.. Για νά μπορέσω τώρα νά ρουφήξω τὸ αἷμα σου!...

Ήταν ἡ πανώρια μαύρη "Αρα - βάν! "Η γυναίκα πού ὁ Μάξ Άρλαν πέταξε στό ποτάμι καί νόμιζε πώς εἶχε πνιγῇ!...

Εἶναι ἀλήθεια πώς κι' αὐτὴ χανοπάλεψε πολλές ὥρες μὴ σαστά ὀρμητικὰ καί ἀφρισμένα νερά!...

"Ομως κατάφερε τέλος ν' σωθῇ. Μ' ἕναν τρόπο ἐξωφρενικό κι ἀπίστευτο!...

Καί νά πῶς:

Ξαφνικά, κ' ἐκεῖ πού παραδερνόταν ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὸ πιάμι, ἀντικρύζει στό φῶς τῆς αὐγῆς ἕναν παράξενο σκοτεινὸ ὄγκο!

Εἶναι τὸ κεφάλι κάποιου γιγαντιαίου κροκόδειλου. Πού μὲ ἀνοικτὰ τὰ τεράστια σαγόνια του ἔρχεται κατὰ πάνω της...

Ἡ ἄμοιρη νέα δέν προφθαίνει νά κάνῃ καμμιά κίνησι γιὰ νά προφυλαχθῇ. Καί τὸ τρομακτικό πεινασμένο ἔρπετό τὴν ἔχει κιόλας ἀγκαλιάσει μὲ τίς τεράστιες μασέλες του...

"Ομως νά τὴν κατασπαράξῃ καί νά τὴ φάῃ ἐκεῖ, μέσα στὴ δίνη τοῦ ποταμιοῦ, τοῦ εἶ-

ναι πολὺ δύσκολο...

Γι' αὐτὸ καί προτιμάει νά τὴν θγάλη ἔξω στὴν πιδ κοντινὴ ὄχθη. Ἐκεῖ θά μπορέσῃ ἡσυχὸ τὸ ἀμφίβιο θηρίο νά χορτάσῃ τὸ ἀχόρταστο στομάχι του...

Καί προχωρεῖ κολυμπώντας γιὰ νά θγῇ στὴ στεριά...

Μά νά: "Ενας ἄλλος, τὸ ἱδιο γιγαντιαῖος κροκόδειλος, θλέπει τὸν πρῶτον πού ξεμακραίνει κρατώντας στὰ σαγόνια του τὴ μαύρη γυναίκα. Καί τὸν παρακολουθεῖ γιὰ νά μοιρασθῇ τὸ θῆμα μαζί του!

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΩΝ

"Ὡσπου τὸ τεράστιο ἔρπετό θβάνει τέλος στὴν ὄχθη καί θγαίνει ἔξω στὴ στεριά.

Τώρα θά εἶν' ἐλεύθερος καί ἡσυχὸς νά καταβροχθίσῃ ἐκεῖ τὸ δυστυχισμένο θῆμα του...

"Ομως ὄχι!... Γιατί σὲ λίγες στιγμὲς θγαίνει πίσω του ὁ δεύτερος πεινασμένος κροκόδειλος. Καί κάνει νά τοῦ ἀρπάξῃ τὴν ἀραπίνα μέσ' ἀπ' τὸ στόμα...

Τὸ πρῶτο θηρίο πού τὸν βλέπει, καταλαβαίνει πώς ἂν δέν προστατεύσῃ τὸ θῆμα του θά μείνῃ σίγουρα νηστικό!

"Ετσι, ἀνοίγει τὰ σαγόνια, παρατάει κάτω τὴ μαύρη καί γυρίζοντας χύνεται νά σπαράξῃ τὸν ἐπιδρομέα.

Καί οἱ δύο πεινασμένοι κροκόδειλοι ἀρχίζουν νά παλεύουν καί νά κτυπιῶνται μὲ ἀφάνταστη λύσσα καί μανία!..

"Ομως στὸ μεταξύ ἡ πανώ-

— Μάξ "Αρλαν ! του λει ο Ι'καούρ Μεχρι τη δύσι του ήλιου πρέπει νάχης φύγη από τη Ζούγκλα μας. Δέν θελω νά μάθη ο Ταρζάν πώς . . .

ρια "Αρα-θάν, βρίσκοντας την εύκαιρία, παρατάει τούς δυο πεινασμένους μονομάχους. Καί κάνει νά τό βάλη στά πόδια . . .

Μά δέν προφθαίνει ή αμοιρη: Μόλις είχε προχωρήσει μερικά θήματα όταν ένας γιγαντώσωμος χιμπατζής παρουσιάζεται μπροστά καί τής φράζει τό δρόμο.

"Η πανώρια άραπίνα κάνει έναν γρήγορο έλιγμό για νά του ξεφύγη. Όμως εκείνος προφθαίνει καί την άρπάζει

στά μακρυά τριχωτά μπράτσα του.

"Η "Αρα-θάν ξεφωνίζει σπαρακτικά κάνοντας άπεγνωσμένες κινήσεις για νά σωθή από τό θανατερό άγκάλιασμά του . . .

Οι δυο μανιασμένοι κροκόδειλοι άκούνε τά ξεφωνητά της. Καί παρατώντας τον καυγά καί τή μονομαχία τους σέρνονται γρήγορα πρós τό μέρος της.

"Ετσι, αντικρύζουν εκεί τον χιμπατζή που πασχίζει άπε-

γνωσμένα νά κρατήσει στήν
ἀγκυλιά του τή μαύρη.

Ὁ δεύτερος κροκόδειλος
τώρα προφθαίνει. Ἀρπάζει
στis θανατερές μασσέλες του
τὸν χιμπατζή. Καί τὸν σφίγ-
γει γιὰ νά τὸν κόψῃ στὰ δυό.

Ἐκεῖνος, νοιώθοντας ἀφάν-
ταστους πόνους, παρατάει τὸ
θῦμα του οὐρλιάζοντας ἀπαί-
σια!

Τὸ πρῶτο γιγαντιαῖο ἔρπε-
τὸ βρίσκει τώρα τὴν εὐκαι-
ρία πού ζητάει. Καί σέρνον-
τας τὸ ἀνοικονόμητο κορμί
του προχωρεῖ βιαστικό γιὰ
νά τὴν ξαναρπάξῃ στὰ σαγό-
νια του...

Πάλι ὁμως στέκεται ἀτυ-
χο...

Ταυτόχρονα σχεδὸν δαιμο-
νισμένο σφύριγμα ἀκούγεται.
Κ' ἓνας τεράστιος βόας πα-
ρουσιάζεται. Σίγουρα θὰ νό-
μισε πὼς ὁ κροκόδειλος χύ-
θηκε κατὰ πάνω του. Καί μὲ
ἀπίστευτη σθελτάδα κουλου-
ριάζεται στο φολιδωτὸ κορ-
μί του. "Ἐτσι, μιὰ ἄλλη θα-
νάσιμη μονομαχία ἀρχίζει τώ-
ρα ἀνάμεσα στὸν πρῶτο κρο-
κόδειλο καί στο τεράστιο δυ-
νατὸ φίδι.

Στὸ μεταξὺ ὁ ἄλλος κρο-
κόδειλος ἔχει σπαράξει τὸν
χιμπατζή. Καί, ξεχνώντας τὴν
ἀραπίνα, ἀρχίζει νά τὸν κα-
ταβροχθίζῃ λαίμαργα.

"Ὅμως ἡ Ἀρα—θάν, πού
γιὰ δεύτερη φορὰ ἔχει σωθῇ
ἀπὸ βέθαιο καί φρικτὸ θάνα-
το, δὲν φεύγει γιὰ νά σωθῇ.
Στέκεται ἀκίνητη, σὰν μαρ-
μαρωμένη, ἀτενίζοντας μὲ
δέος! πότε τὸν κροκόδειλο
μὲ τὸν βόα πού ἀλληλοσπα-
ράζονται καί πότε τὸν ἄλλο
κροκόδειλο πού καταβροχθί-
ζει ἱκανοποιημένος τὸν μεγα-
λόσωμο καί χορταστικό χιμ-
πατζή...

ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Καί νά:

Τὸ τεράστιο φίδι καταφέρ-
νει τέλος, σφίγγοντας μὲ λύσ-
σα τις κουλοῦρες του γύρω
ἀπὸ τὸ φολιδωτὸ κορμί τοῦ
κροκόδειλου, νά σπάσῃ τὴ
σπονδυλική του στήλη. Καί
νά τοῦ χαρίσῃ ἓναν ἀκαριαῖο
θάνατο!

Ἀμέσως ὕστερα, ξεκουλου-
ριάζεται ἀπὸ τὸ ἀκίνητο κορ-
μί του. Καί σέρνεται μὲ βιά-
σι πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς
μαύρης κοπέλλας... Πεινα-
σμένο θάναί σίγουρα κι' αὐ-
τὸ καί θέλει νά τὴν καταβρο-
χθίσῃ...

Εὐτυχῶς πού τὴν τελευταία
στιγμὴ ἡ Ἀρά—θάν ἀντιλαμ-
βάνεται τὴν ἐπίθεσί του. Καί
μόλις προφθαίνει ν' ἀρπαχτῇ

άπό τόν πιό κοντινό κορμό δέντρου, ἀρχίζοντας νά σκαρφαλώνη πρὸς τὰ κλαδιά του... Αὐτὸ ἦταν ἓνα μεγάλο λάθος της. Γιατὶ οἴγουρα θά μπορούσε νά σωθῇ ἂν ἀντὶ νά σκαρφαλώσῃ στὸν κορμό, τὸ εἶχε βάλει στὰ πόδια. Ὁ πεινασμένος βόας, τότε, δὲν θά μπορούσε νά τὴ φθάσῃ... Ἐνῶ τώρα, σὰν φίδι πού εἶναι, ἀρχίζει κι αὐτὸς νά σκαρφαλώνη στὸν ἴδιο κορμό τοῦ δέντρου καὶ νά τὴν κυνηγά...

Ἡ πανώρια μαύρη πηδαίε τώρα ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί καὶ ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο γιὰ νά μπορέσῃ νά σωθῇ... Ὅμως καὶ ὁ βόας κάνει τὸ ἴδιο. Καὶ ἡ νέα τὸν ἀκούει νά σφυρίζῃ ὄλο καὶ πιό κοντὰ πίσω της... Ταυτόχρονα φθάνουν στ' αὐτιά της θόρυβος φτερουγίσματος κι ἄγρια κραξίματα ὄρνιου...

Καὶ νά: Λίγες στιγμὲς πρὶν τὸ φίδι τὴ φθάσῃ, ἓνας τεράστιος μαῦρος ἀητὸς χαμηλώνει φτερουγίζοντας καὶ καρφώνει μὲ δύναμι τὸ σκληρὸ γαμπρὸ ράμφος του στὸ κεφάλι τοῦ βόα!...

Τὸ ἔρπετό βγάξει ἓνα τελευταῖο σπαρακτικὸ σφύριγμα... Κι ἀπομένει νεκρὸ

καὶ κρεμασμένο στὰ κλαδιά πού τὴ στιγμή ἐκείνη εἶχε βρεθῇ...

Τὸ ὄρνιο φτερουγίζει πάλι ψηλά, κρᾶζοντας πανηγυρικά γιὰ τὴ νίκη του!...

Ἡ Ἀρα—θὰν ἔχει σωθῇ γιὰ τρίτη φορὰ ἀπὸ βέβαιο φρικτὸ θάνατο...

Τέλος, κατεβαίνει σθέλτη ἀπὸ τὸ δέντρο. Καὶ φεύγει τρέχοντας καὶ δοξάζοντας, γιὰ τὴ σωτηρία της τὸν παντοδύναμο θεὸ Κράουμπα...

.....

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΟΧΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

Ἔτσι ἡ πανώρια μαύρη — ὅπως εἶδαμε — φθάνει τυχαῖα στὸ μέρος πού κοιτάται ἀνήμερος ὁ Μὰξ Ἀρλαν...

Καὶ διψώντας γιὰ δίκαια ἐκδίκησι, χύνεται μανιασμένη νά τὸν σπαράξῃ μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια της...

Σίγουρα θά κατάφερνε τώρα νά τὸν σκοτώσῃ χωρὶς καμμιά δυσκολία. Γιατὶ ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης βρισκόταν — ὅπως ξέρουμε — σὲ κακὰ χάλια. Οὔτε στὰ πόδια του δὲν μπορούσε νά σταθῇ...

Ὅμως βρισκόταν ἐκεῖ ὁ Γκαούρ!...

Καὶ ὁ μεγαλόκαρδος αὐ-

τός "Ελληνας δέν αφήνει νά βρῇ ὁ Μάξ "Αρλαν τὸν ντροπιασμένο θάνατο ποὺ τοῦ ἄξιζε ἀπὸ τὸ χέρι μιᾶς γυναικας.

Μὲ ἓνα πήδημα βρίσκεται κοντὰ στὴ μανιασμένη "Αρα-θάν. Τὴν ἀρπάζει γερά στὰ χέρια του καὶ τὴ συγκρατεῖ:

— Μὴ κοπέλλα μου! τῆς κάνει. Συχώρεσέ τον. Θά εἶναι μεγαλύτερη τιμωρία γι' αὐτόν!...

"Υστερα τὴν παρασύρει μαζί του καὶ ξεμακραίνουν.

— Φύγε τώρα, τῆς λέει. Γύρισε στὸ χωριό σου καὶ μὴν κάνης ἄλλοτε συντροφιά μὲ λευκοὺς...

"Ἡ μαύρη τὸν κυττάζει μὲ δέος. Καὶ προχωρῶντας ἀργὰ χάνεται σὲ λίγο πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ καὶ ἄγρια βλάστησι τῆς παρθένας αὐτῆς περιοχῆς.

"Ὁ γιγαντόσωμος "Ελληνας ξαναγυρίζει τώρα κοντὰ στὸν "Αμερικανὸ τυχοδιώκτη. Καὶ σκύβοντας τὸν σηκώνει στ' ἀτσαλένια μπράτσα του:

— Πρέπει νὰ σὲ μεταφέρω στὴν καλύθα σου, μουρμουρίζει... "Αν μείνης ἐδῶ, σίγουρα θά σὲ σπαράξουνε τὰ πεινασμένα θηρία, τὰ φίδια καὶ τὰ ὄρνια!...

"Ετσι καὶ γίνεται... Γρήγορα τὸν φέρνει στὴν ξυλένια καλύθα καὶ τὸν ἀποθέτει πάνω στὸ ράντζο του.

"Ὁ Ταχάρ βρίσκεται ἀκόμα ἐκεῖ, ἀναίσθητος ἀπὸ τὴν τρομερὴ γροθιά...

"Ὁ Ποκοπίκο σκύβει πάλι πάνω του. "Αρχίζει νὰ τὸν ξαναπάχνη μουρμουρίζοντας:

— Θές νὰ ξέχασα τίποτα στὶς τσέπες του;

"Ὁ Γκασὺρ λέει τώρα στὸν λευκὸ τυχοδιώκτη. "Ἡ φωνὴ του ἔχει τὸν τόνο διαταγῆς:

— Μάξ "Αρλαν!... Μέχρι τὴ δύσι τοῦ ἡλίου νάχης φύγη ἀπὸ τὴ Ζούγκλα!... "Ὁ Ταρζάν δέν πρέπει νὰ μάθη πὼς ἄφησα ζωντανὸ τὸν κακοῦργο ποὺ θέλησε νὰ τὸν ἀτιμάσῃ!...

Καὶ ἀμέσως, παρατώντας τον, βγαίνει ἀργὰ ἀπὸ τὴν ξυλένια καλύθα του...

"Ὁ νᾶνος τὸν ἀκολουθεῖ...

"Ετσι, ξαναπαίρνουν κ' οἱ δυὸ τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ θεόρατο περήφανο πέτρινο βουνό τους...

Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς προχωροῦν σιωπηλοί, ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει ἀπογοητευμένος:

— Κρίμας!... "Απόψε: 8-

λους ἄσφαχτους τούς ἀφήσα-
με!...

Καί ρίχνοντας μιά ματιά
συμπόνοιας στή θρυλική χα-
τζάρα του, τήν παρηγορεῖ:

—Δέν πειράζει κυρά «Σφά-
χτα» μου!... Πές πώς σήμε-
ρις εἶχες ρεπό!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέ λ ο ς

ΑΥΙΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Γ Β Α Ο Υ Ρ Τ Α Ρ Ζ Α Ν

Κυκλοφοροῦν ἀθρε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερρονζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
29μ.—Αἱ ἐπιστολαί δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τόν Συγ-
γραφέα. Τά χρηματικά ἐμβάσματα καί αἱ παραγγελίαι
εἰς τόν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 42

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ !

Τὴν *ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ* κυκλοφορεῖ ἓνα πραγματικὸ διαμάντι τῶν περιπετειῶν τῆς Ζούγκλας, μὲ τὸν τίτλο :

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν *ΝΙΚΟ Β ΡΟΥΤΣΟ*

Εἶναι κάτι ποὺ θὰ σᾶς *ΓΟΗΤΕΥΣΗ* θὰ σᾶς *ΣΥΝΑΡΠΑΣΗ*, θὰ σᾶς *ΣΥΝΤΑΡΑΞΗ* ! . . .

— Γκαούρ καὶ Μάξ Ἀρλαν φίλοι ! — Τὸ θρυλικὸ τσουλούφι τῆς Χουχοῦς. Ὁ Αμερικανὸς γόης καὶ ἡ Τζέϊν — Ἡ καταπακτὴ τοῦ Μαυροῦ Διαμαντιοῦ. — Ἡ τρομερὴ φωλιὰ τοῦ Χόρου Ἡ γροθιά τοῦ Γκαούρ Τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος. Μία ἀγνὴ ἀπη ! — Γκαούρ, Ταταμποὺ καὶ Σία. — Ἀπαγωγὴ τῆς Τζέϊν — Ἕνας ἀπρόσκλητος σωτήρας. Οἱ Καννίβαλοι στὴν ἐνέδρα !

Θ Α Χ Α Σ Η

Ὅποιος δὲν προλάβῃ νὰ προμηθευθῇ καὶ νὰ διαβάσῃ :

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ποὺ ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β ΡΟΥΤΣΟΣ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν 'Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ἥρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!
**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

**ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694**